

PERRY RHODAN

247

H. G. Ewers

PÁN ANDROIDŮ

Přeložila Anna Štorkánová

1.

Byla to monstra.

Stejně nestvůrná jako proces, který jim dal vzniknout. V gigantickém kotli se plazma, získaná z inteligentní bytosti, přetavila ve viskózní hmotu, která se vyvalila z jícnu kotle jako žhavá láva. Ještě než došlo k procesu chlazení, zabušily do ní kovové tyče. Z vazké tekutiny byly vytepány přesné odvážené díly flexibilní hmoty. Zatímco všechno přebytečné bylo vráceno do kotle, surové kusy se jeden po druhém překlápěly do zejícího trychtýře monumentální biobanky.

Nastával poslední akt zločineckého pseudotvůrčího díla.

Procesy konečné formace v biobance probíhaly na základě nastavení. Rozsah děsivé stupnice začínal u obřích améboïdů a přes medúzovitá monstra vyzbrojená tykadly končil u dvounohých a dvourukých obrů.

Ale to nejhorší nespočívalo ve vnějších tvarech. Na ty si lze zvyknout. Hrůzné a zločinné byly pseudomozky, vložené do těchto bytostí. V nich se prodíral navenek vágní zákmit vědomí, kolektivního vědomí plazmy, když ještě byla samostatnou bytostí. Vzpomínka na to byla vnucenými šablonami chování sice odsunuta, ale ne zcela potlačena.

Nesměl jsem myslet na to, jaká duševní trýzeň se ukrývá v hloubi umělých mozků, jinak bych se zbláznil. Měl jsem za úkol jedno jediné: díky své schopnosti transformovat energii jsem měl vytvářet 5D oscilační krystaly, které mozkům androidů propůjčují jiskřičky zdánlivého života, bez přítomnosti smyslů. Tyto krystaly se nenacházejí v přírodě ani

se nedají uměle vyrobit.

Je ironií osudu, že právě já, který díky mimořádné senzibilitě vnímám ve zvýšené míře jakoukoliv trýzeň, se rozhodujícím dílem spolupodílím na tom, že uměle vytvořené kreatury rovněž cítí trýzeň. K tomu mě mohlo přinutit jen něco strašlivého. Ti, kteří se ve své bezbřehé domýšlivosti nazývají Mistry ostrovů, mě vydírají od okamžiku, kdy mě zavekli do Modulu. Kdybych jim nebyl po vůli, zničili by můj lid.

Nejhorší na tom je skutečnost, že se svým těžce zkoušeným lidem nemám žádné spojení. Vím, že bídne živoří v malých osadách pod věčným ledem a uprostřed věčné noci Modulu. Jiná část mého lidu přežívá na planetě v oně trpasličí mlhovině, kterou tak často pozoruji teleskopem na pozadí Andromedy. Vzpomínky na dětství mi byly vymazány a stěží si pamatuji, jak žije můj lid, ale znám pověsti. Dnešní obyvatelé Modulu kdysi žili na jisté planetě trpasličí mlhoviny. Této planetě se říkalo „Svět prvního vyhnanství," ale já si pod tím nedokážu nic představit. Můj lid musel opustit domovinu prý kvůli nějakému krystalu. Jednu část vyhnali Mistři ostrovů na Svět písní a druhou pod věčný led Modulu.

Co mohu dělat jiného, než se sklonit před vůlí Mistrů, i když bych se díky svým parapsychickým schopnostem dokázal zmocnit kontrolní stanice. Takový akt by znamenal konečné vymýcení mého národa.

Od biobanky číslo čtyři zazněl signál. Znamení, že jsou hotova těla a mozky další stovky monster téměř hotova, chybí jim jen krystal...

Pomocí antigravitační plošiny jsem vyjel do řídicí místnosti a šachta se s temným bouchnutím uzavřela. Bylo slyšet jen mučivé zvuky varu v kotli a biobance. Projektor 4D byl v chodu a kontrolky zasvítily do mého obličej. Něco na způsob technického hypnoefektu přimělo moje smysly k nejvyšší pozornosti. Současně se abstraktní světelný vzorec zformoval k poselství, které je určeno mému duchu a sděluje mi přesný

obraz mozku androida.

Moje ruce se čistě automaticky pohybují po řídicím panelu. Pokud mají být monstra probuzena k pseudointeligentnímu životu, musí být mechanická a parapsychická součást práce dokonale koordinovaná.

To, co se odehrává v mém mozku a poté v plazmatických mozcích androidů, se nedá vyjádřit slovy. Proces je vědomý jen napůl. Síly, transformující energii na hmotu, vycházejí z nejzazších hlubin mého podvědomí.

Zpocený jsem se vymanil z napůl snového stavu. Kolem mě se na pahýlech, podobných tykadlům, potácela stovka medúzovitých stvůr směrem k energetickým sférám.

I tyto sféry jsou produktem mých paraschopností. Bez oscilačních krystalů a beze sfér by monstra nemohla plnit úkol, který spočíval v použití meziprostoru jako transportního prostředku a rozsévání smrti na cílové planetě.

Já sám jsem se cítil jako nestvůra, ale na zápas mezi hlasem svědomí a obavami z konce mého lidu nebyl čas. K procesu formace se hlásily biobanky šest a sedm.

K propůjčenému životu jsem dopomohl celkem pěti tisícům monster. Pět tisíc sfér bylo na cestě k trpasličí mlhovině, aby zničilo nepřátele pánů Andromedy.

Pak jsem si dopřál odpočinek a zapnul jídelní automat. Po chvilce se z kulatého otvoru ve stole vynořila plochá mísa s vlažnou, šedozelenou kaší. Šlo o syntetickou potravu, ale chuť měla příjemnou a obsahovala všechny výživné látky, minerální prvky a vitamíny, potřebné pro můj organizmus. Vzpomněl jsem si, že tuto tekutinu znal i můj národ a říkal jí houbová pěna.

V pověstech sevyprávělo o ohromených lesích hub, o bažinách, o třech obřích sluncích a modře světélkující vrstvě vzduchu. Víím, co je to slunce, ale lesy a bažiny jsou pro mě jen slovem bez obsahu.

Před nedávném se nad Modulem objevily cizí lodě. Sféry je

udržely v dostatečné vzdálenosti. Jen jediné malé plavidlo přistálo nebo bylo sestřeleno protivzdušnou obranou. Prý šlo o cizí agenty, ale já znám Mistry příliš dobře, než abych se nechal oklamat. Své pravé úmysly skrývají a já si jsem jistý, že ve skutečnosti šlo o špióny Mistrů snad by se dalo říci o tajné inspektory.

Konečně se mi nabízí příležitost oplatit alespoň něco svým utlačovatelům nebo jejich sluhům.

Na ledovém příkrovu Modulu se nalézají dvacet tisíc obřích améb z oživené plazmy. Jejich úkolem je zlomit protivníka tak, aby považoval za nejlepší řešení svou smrt. Do dění na povrchu mohu zasáhnout jen zprostředkovaně, protože nemám žádnou možnost pohledu nahoru. Nebudu a nechci bránit nestvůrákům v zabíjení špiónů.

Byl podobný člověku, vysoký téměř dva metry, s útlými údý a velmi štíhlý. Něžně modrá barva jeho kůže podivně kontrastovala s nažloutlou duhovkou jeho oka, naplněného héliem. Se svou holou hlavou mohl vypadat jako starý Pozemšťan, kdyby nebylo jeho nervózní živosti.

Loor Tán byl jedinou inteligentní bytostí, nalezenou na Gleamu.

Před sedmi týdny objevil planetu nadporučík Don Redhorse a jeho komando. Podle namodralé zářícího vzduchového obalu ji nazvali Gleam. Byl to svět extrémů. Obíhal prostřední ze tří obřích sluncí, která se nalézala v mlhovině Andro-Beta a jejich pozice, v řadě vedle sebe, připomínala navlečené koraly. Tato zvláštní konstelace byla nazvaná Trisystém a Gleam byl jeho jedinou planetou. Extremní rychlost rotace zploštila planetu v elipsoid.

Po explozi měsíce Sirén se radikálně změnily životní podmínky na Gleamu. Všichni obyvatelé zahynuli v důsledku extrémních veder a tektonických záchvěvů.

Přežil jen vůdce. Don Redhorse jej použil jako rukojmí, aby

unikl zajetí, a tak se Loor Tán stal sám zajatcem.

Když předvedli Gleamana, Perry Rhodan byl v dvojím ohni. V jistém smyslu se cítil vinen za zánik obyvatel, protože Sirén byl zničen na jeho rozkaz. Jenže uvnitř dutého měsíce se nalézaly gigantické hypervysílače, které řídily Moby. Nebylo možné rozhodnout jinak. Byly zachráněny miliony ohrožených světů, jen Gleam kvůli tomu musel zaniknout.

Rhodan si odkašlal. • Loor Tán na něj pohlédl lesknoucíma se očima. Svůj typický oděv, podobný krinolíně vyztužené obručemi, už odložil. Na Gleamu s jeho močály jej chránil před utonutím, ale na CRE STU II tuto zcela účelovou oděvní součást nepotřeboval. Nyní měl na sobě pracovní kombinézu techniků údržby bez distinkcí, což jej velmi přiblížilo člověku. Rhodan zvolil za místo rozhovoru své soukromé pokoje a pokynem ruky poslal pryč stráž. Chtěl se pokusit odbourat psychické přehradu mezi sebou a tou zvláštní bytostí. „Loor Tane, posad'te se, prosím!" Gleaman se pomalu svezl do křesla. Rhodan vzal s úsměvem na vědomí i mentální útok. Jednalo se o pětidimenzionální oscilaci, která vycházela z mozku Gleamana. Průměrného Pozemšťana by toto vyzařování uvedlo , do stavu nebezpečné euforie, ovšem Rhodanův odolný duch se hravě ubránil.

„Nechtě toho, nemá to žádný smysl, Loor Tane. Ostatně měl byste rovněž přestat chovat se jako vězeň. Bytosti našeho druhu jsou spřízněné, i když se díky propasti, která je rozděluje, rozvíjely každá svou cestou. Vašimi skutečnými protivníky jsou páni Andromedy. Jsou i našimi nepřáteli. Alespoň na základě této skutečnosti bychom si mohli porozumět." Gleaman přestal s duševním napadáním, ale neprojevil žádné porozumění.

„Ukázali vám mrtvého androida?" zeptal se Rhodan.

„Neznám stvoření tohoto druhu."

Perry Rhodan promluvil velmi vážně: „Na měsíci vašeho světa byly tisíce těchto bytostí. Poté, co Sirén explodoval, dostaly se

na Gleam'. Existuje důvodné podezření, že pozabíjeli poslední jedince vašeho druhu."

Loor Tán vyskočil, těžce dýchal a v krátkých intervalech vystřkoval spodní ret. Když se uklidnil, řekl: „Co z toho, když můj národ už není. Na světě, kterému vy říkáte Gleam, nás bylo jen pár. Ostatně jsme v posledním stádiu degenerace."

Opět se posadil. „Ode mě se víc nedozvíte. Vyhledejte Mocné, ti jediní vám můžou pomoci najít nepřátele obou našich ras."

Pěny Rhodan rezignovaně vzdychl. Opět se tu vynořilo ono zlověstné slovo. Mocní. Kde žijí a z čeho pramení jejich moc? Loor Tán o tom nedokázal nic říct. Sám sebe a Gleamaňy, kteří zahynuli při explozi Sirénu, označoval za degenerované potomky kdysi velkého národa, který byl vyhnán Neznámými. Nebylo nesnadné spojit si tyto neznámé s Mistry ostrovů.

Rhodan přiměl Gleamana, aby se mu díval do očí, a do svého pohledu vložil veškerou duševní sílu. Někteří lidé říkali, že tento pohled má hypnotickou moc. To sice nebyla pravda, ale velmi senzitivníbylostijako například Loor Tanse prostě skláněli před silnější vůlí.

Perry Rhodan zjistil, že Loor Tán mluví pravdu, když tvrdí, že nemůže podat žádné vysvětlení k minulým událostem.

„Poslouchejte mě dobře," řekl Rhodan naléhavě. „My nejsme nepřátelé a jednou bychom mohli být i přáteli. Víím, že to chce čas. Pokud přijímám jistá bezpečnostní opatření, tak jen proto, že z principu nemohu jednat jinak. Přesto by mi bylo milejší, kdybyste se nepovažoval za zajatce. Pokud byste měl nějaké přání, obraťte se na mě."

Velká panoramatická obrazovka na můstku nabízela pohled na temnou planetu.

,; Halutský obr Icho Tolot stál široce rozkročený před řídicími pulty, sestavenými do oblouku, a hleděl na obrazovku tréma rudě svítícíma očima, z nichž dvě se pohybovaly na nástavcích, podobných anténám v přílbě.

Na Haluťanově rameni seděl myšob Gucky. Malé bytosti v kožíšku zjevně nevadilo, že je sotva větší než Tolotova kupolovitá hlava. Obracel hlavu na obě strany, jeho oči jako korálky se leskly a bobří ocas se pohyboval po Tolotových zádech. Levou rukou se opíral o obrovu hlavu. „Ještě jsi nepřišel na to, co ty sféry chtějí?" přerušil dosud panující mlčení.

Z Tolotova mocného hrudníku se vydralo zadunění, které bylo výrazem něžnosti. Tato bytost se zevnějškem podobala hrůzostrašné příšeře, ale myšoba měla ráda z obou svých srdcí. Jediný Gucky směl Tololovi tykat a také náležitě zneužíval jeho dobrosrdečnosti. Namáhal se marně a jeho popichování se zcela bez účinku odráželo od Tolotovy hroší kůže.

[!] „Ještě ne, maličký. Pokud ovšem nebereme v úvahu fakt, že uzavírají přístup k planetě."

„A to dělají důkladně/" připojil se Perry Rhodan a postavil se vedle Haluťana. „Tuto bariem nebude snadné překonat ani se čtyřmi superbojovými plavidly," řekl a pokračoval: „Na povrchu temného světa už není taková tma jako zpočátku.

Sféry jen tak, mimochodem fungují jako umělá slunce a protože teď září daleko jasněji než obvykle..."

„K lovu je zapotřebí světlo," prohlásil Tolot.

Perry Rhodan sevřel rty do tenké přímky. Tuto narážku nešlo přeslechnout. Na povrchu temné planety se v léto chvíli nalézalo pět Pozemšťanů.

Poručík Sven Henderson a Čtyři dobrovolníci. Před jedním dnem, podle pozemského času, odstartovali se spáče jetém a pravděpodobně byli přinuceni k nouzovému přistání. V každém případě se odmlčení signálů spáče jetu Časově shodovalo se zaměřením energetických výbojů. Telepat John Marshall na okamžik zachytil vzrušené myšlenkové impulsy Svena Hendersona.

Guckyho pokus ztroskotal. Ani tak zkušený teleportér

nedokázal překonat obrovskou vzdálenost mezi lodí a planetou najednou a když dělal přestávky, ztratil orientaci. Dostal se na neznámé místo na Temném světě a to bylo všechno, co mohl říct. V labyrintu umělých jeskyní se nalézalo cosi, co jej parapsychickými silami uvedlo do světa fantazie. Od oné chvíle až do okamžiku, kdy se probral ve sféře, řítící se prostorem, se na nic nepamatoval.

Guckyho spontánní akce sice nepomohla Hendersonovu komandu, ale Rhodana přivedla k zamyšlení.

Setkání s čímsi, co působí hypnosugeslivně, nebylo první tohoto druhu. Připomínalo iluzorní krystaly, které objevil poručík Finsch Eysman na planetě Greenish7.1 tyto krystaly působily neodolatelnou mocí, uvrhly poručíka do říše fantazie a současně jej . nechaly jako náměsíčníka bloudit mezi. oběma existencemi. Jedna z těchto existencí byla čistě imaginární.

Nebyla skutečná, ale byla postiženému vykouzlena před vnitřním zrakem. A zatímco se pohyboval ve snách, fyzicky žil dál ve skutečném světě. Podivné a zároveň uklidňující bylo to, že se,postižený pohyboval ve snovém světě tak, že veškeré jeho konání se přesně shodovalo s fakty reálné existence. Z tohoto důvodu bylo možné považovat iluzorní krystaly za neškodné a kromě toho bylo možné vymanit se jejich vlivu. Mutanti to dokázali bez potíží a stejně tak i speciálně školení lidé.

Proto taky Gucky nechtěl mluvit o svém zážitku. Právě on měl díky svým schopnostem setřást magický vliv, ale nedokázal to. Ovšem bylo nutno připustit, že se nejedná o iluzorní krystaly. Greenish7 byl od tohoto světa vzdálen 14 840 světelných let. .Otázka, jak by se krystal dostal na Temný svět, trápila Rhodana víc než byl ochoten přiznat. Podvědomě se snažil vykonstruovat spojení mezi oběma planetami, ale nedařilo se mu to.

Myslel na to tak intenzivně, že se jeho obvyklá myšlenková clona stala prostupnou.

Gucky mu vážně pokynul. „Už si tím nelámej hlavu. Však já si zjistím, jestli za tím vězí iluzorní krystaly."

Perry Rhodan zavrtěl hlavou. „Nic takového. Pokud té vůbec ještě pustím tam dolů, tak pod podmínkou, že se nejdřív postaráš o Hendersona a jeho komando."

Gucky si vzdychl. „Dobře, šéfe.

A přemýšlel rychle. Henderson možná vězí v pěkné kaši."

„Musíme něco podniknout co nejdřív, i kdyby tomu tak nebylo. Je celkem jisté, že energetické sféry a jejich monstrózní piloti jsou produkováni na Temném světě. Právě na tuto planetu byla dopravována uloupená plazma. Jestliže co nejrychleji nevyřadíme z provozu tu pekelnou kuchyni, nezbude v Andro-Betě jediná planeta."

Icho Tolot zatahl oči a otočil se. „Stojíte před závažným rozhodnutím, pane. Buďto vyřadíme z provozu kontrolní stanici sfér a výrobní monster a dáme tím Mistrům ostrovů na vědomí, že jsme ještě tady nebo budeme jen tise přihlížet a umocníme svoji šanci učinit poslední krok k Andromedě."

„Ani v nejmenším nepochybují o tom, že Mistři ostrovů o nás už vědí," odpověděl Rhodan. „A my musíme vědět, co se lam dole vůbec děje a kdo řídí kontrolní stanici."

„Nejspíš roboti," poznamenal Gucky.

„Ne," odporoval Tolot, „ti by opakovali útoky na naše lodě, dokud by nebyli zničeni. Jen organický mozek dokáže použít defenzivní strategii."

Perry Rhodan pohlédl na planetu, ozářenou sférami, očima vědoucího, který si je vědom relativity svých vědomostí.

2.

„Je tu další," hlásil Bron Tudd a Sven Henderson zaklel. Měl dojem, že sotva usnul, ale pohled na hodinky ho usvědčil, že spal čtyři hodiny.

Henderson se ve své těžké bojové kombinéze napřímil a mrkl nahoru. Proti světlejšímu nebi se rýsovala Bronova postava. Poručíku Hendersonovi v mžiku prolétlo hlavou uplynulých

čtyřicet hodin.

Spáče jet byl zasažen střelou protivzdušné obrany. Jen umění pilota změnilo pád v nouzové přistání bez následků, tedy pro posádku. Plavidlo manévr nepřežilo a mužům se to podařilo jen díky ochranným štítům bojových obleků.

Tyto supermoderní kombinézy se vyrovnaly těžkým skafandrům do volného prostoru. Antigravitační mikroprojektory umožňovaly létání a projektory ochranného pole odrážely střely. Neviditelné energetické pole vytvářelo obal, ve kterém byla dýchatelná atmosféra.

Pět mužů ze speciální jednotky ovšem tohoto pohodlí nevyužívalo. Letěli se zaklapnutými helmami, aby šetřili kyslík, vodu i energii, protože plýtvání si ve svém postavení nemohli dovolit. Zásoby byly původně počítány na sto hodin. Za normálních okolností by v tomto okamžiku měli všeho dost na sedmdesát šest hodin. V současné době to vypadalo tak, jako by šetření ztratilo smysl. Bron Tudd, Ray Burdick. Taka Hokkado a Pinsch Eysman, byli po celých čtyřicet hodin, kdy se nalézali na ledu temné planety, neustále na útěku.

Honily je monstrózní androidní nestvůry a Sven Henderson se otrásl, kdykoliv si na ně vzpomněl. Ray Burdick naštěstí objevil rozsedlinu mezi krami, kam se [Schovali a Bron hlídkoval. Bronovo zavolání nemohlo znamenat nic jiného než, že se příšery opět vynořily. Sven vylezl nahoru a pozoroval blížící se postavy.

Bron Tudd odjistil zbraň. „Neměl bych...?“

„Ne! Nevíme, jestli vědí o našem úkrytu.“

^ „Zleva další androidi,“ hlásil suše Tudd.

Henderson se prudce otočil. Zprava se blížilo dvacet příšer, zleva jen o něco méně. Ti, co kráčeli vepředu, vypadali skoro jako lidé.

„Dobrá,“ procedil mezi zuby seržant Tudd. „Tím je to jasné. Prorazíme tam, kde je obklíčení nejslabší.“

Na diskuzi nebyl čas. Muži jeden po druhém vylézali z úkrytu

a okamžitě plnili Hendersonovy rozkazy. Byla zapojena ochranná pole skafandrů, muži vytvořili klín a na špici stál poručík Henderson.

Sven byl klidný. Chladným pohledem si měřil tvory, kteří se blížili. Přestože měli ruce, paže, trup a hlavu, každou chvíli se jejich tvary přelévaly a opět stabilizovaly. Nešlo o inteligentní bytosti, tohle byli roboti z organické plazmy s umělými mozky bez vlastního myšlení a citění. Morální ohledy nebyly na místě. Muži začali střílet ze vzdálenosti dvou set metrů a v útočné formaci androidů se objevily mraky žhnoucího plynu. Sven nařídil nejvyšší rychlost letu a ztratil své muže z očí. Letěl uprostřed zeleně světélkujícího oblaku a jeho zbraň vytvářela uličku uprostřed utíkajících příšer. Pět mužů z komanda uniklo jen několik vteřin před okamžikem, kdy se kruh pronásledovatelů uzavřel.

„Ve skutečnosti jich jsou tisíce," řekl Bron. „Povstali z plochých koláčů, které byly přitisknuté k povrchu a které jsme nemohli vidět."

Henderson jen přikývl. Z chování pronásledovatelů pochopil, že on a jeho muži nemají šanci. Samotní androidi by nikdy nevymysleli takovou past.

Namodrale světélkující led ožíval. Odevšad vylézala hadovitá chapadla a zvedali se gigantičtí androidi s lidskou podobou. Muži byli rádi, že utekli. Proti takové přesile se nedalo bojovat. „Měli bychom si najít lepší úkryt," ohodnotil situaci Taká Hokkado.

Poručík Henderson si přimhouřenýma očima prohlížel lesklou ledovou plochu a bezděčně se otrásl. Musel myslet na to, že i na tomto světě byl možná život. Jaká tragédie způsobila, že sálající slunce zapadlo, atmosféra unikla a na povrch zavál ledový dech volného prostoru? Pod smrtícím příkrovem se možná ještě daly najít zbytky dávné civilizace. Muži klesli níž. Světla se zableskla na jejich přilbách a

hlavních zbraní. Ochranné obaly nebylo vidět, ale byly tu a chránily před chladem volného prostoru.

Henderson se podíval nahoru. Nad obzorem už vyšla elipsa mlhoviny Beta a nad ní zářilo ohnivé kolo Andromedy.

Spirální ramena, svítící nesčítným množstvím hvězd, se ostře rýsovala na pozadí prázdného prostoru. Tam byly nejméně dvě miliardy sluncí a tady ani jedno. Kapitán bezděčně sevřel ruce v pěst a zahrozil proti Andromedě:

Však my zlomíme vaši pýchu, která pohrdá cizími životy a šlape po nich! ;; Ale zářící světelné kolo nedalo odpověď.

Zůstane tady, i když všichni ostatní, dobří i špatní, dávno zaniknou. Tato myšlenka Svena Hendersona uklidnila a vlila mu novou sebedůvěru. Co vlastně znamená panství brutálních utlačovatelů, kteří si nechají říkat Mistři ostrovů, proti věčnému běhu univerza? Stejně na něm nic nezmění. Existuje hranice, u které končí moc inteligentních bytostí, a před kterou nejsou ničím.

„Androidi zepředu!“ zaznělo do sluchátek v přilbě.

Poručík Henderson se vrátil do přítomnosti. Na obzoru zahlédl pohyb a v duchu se ptal, kolik tu těch stvoření může být.

„Neměnit kurs!“ nařídil. Samozřejmě by bylo snazší vyhnout se, ale Sven si byl jistý, že i tak by narazili na další vlnu příšer. Byla tu jediná možnost:

Stále kupředu!

Jednou se pokusili androidy jednoduše přeletět. Jednou a víckrát ne. Jakmile se dostali do určité výšky, skryté stanice protivzdušné obrany spustily palbu.

„Vidím rozsedlinu!“ zvolal Finsch Eysman. Mezi nimi a blížícími se monstry se otvírala strž široká několik metrů. V podstatě nešlo o nic jiného než o trhlinu, vzniklou pnutím v ledu.

Trhlina musela být velmi stará. Svena Hendersona napadlo, že by mohla sahát až k původnímu povrchu planety. Třeba jsou tam jeskyně, ze kterých by se mohli lépe bránit přesile

androidů.

Rozhodl se ve zlomku vteřiny.

Podle reakcí svých mužů pochopil, že je napadlo totéž.

V okamžiku, kdy androidi byli vzdáleni ještě nejméně dva kilometry, se Pozemšťané ponořili do pukliny.

Osamělá bytost, podobná člověku, která seděla v kontrolní místnosti, zpozorovala bezradnost pseudointeligentních plazmatických mozků. S posměšným úsměvem se natáhla k řídicímu pultu.

„A dvě přenosná dezintegrátorová děla!" vypískl Gucky. „Už vám neslouží sluch, majore Bernarde!" dodal jizlivě.

Major Curt Bernard, hlavní výstrojný důstojník CRESTU II, zvedl obě ruce a tváře mu zrudly rozčilením.

„Mějte přece rozum, Gucky! Co chcete dělat se dvěma přenosnými dezintegrátorovými děly! Měl byste se už jednou vymanit z vlivu psychopatických choutek, které naznačují dosud nepřekonanou pubertu." Zasmušile zavrtěl hlavou. „Ne, příčinabude spíš v potlačených pudech. To já..."

„Nezacházejte příliš do podrobností, majore!" zabodoval Gucky. „Přestaňte rýt v kalu cizích duší!"

„Aha!" zajásal Bernard. „Takže připouštíte..."

„Vůbec nic nepřipouštím," skočil mu do řeči myšob, rozčilený tím, jakou dal Bernardovi příležitost k útoku. „Co bude s těmi děly? Ostatně, kromě nich potřebuju ještě tři pušky a k nim náležející zásobníky. Řekněme ke každé osm rezervních. Pak potravinové koncentráty třídy S pro šest mužů, myslím asi na měsíc. K tomu deset konzerv chřestu... Je vám něco, majore?" Tváře majora Bernarda zmodraly a ze rtů se dralo chroptění, ale Gucky si přesto všiml, že se mu chvějí víčka jako člověku, který je drží násilím zavřená. Pokrytecky dodal:

„Ranila ho mrtvice. Škoda. Půjdu si to vybrat sám."

Major vyletěl. „Opozdvte se, mimořádný důstojníku Gucky!

Vy mě přivedete do hrobu! Že si to vyberete sám! Vy se svými

záchvaty kleptománie!" Zapnul objednávkovou pozitroniku.

„Takže, jak jste to říkal? Jednu pušku..."

Jeho natažený ukazováček už na klávesnici nedosáhl. Major Bernard byl neviditelnou silou pozvednut do výše a. zůstal viset těsně pod stropem.

„To je vydírání! Okamžitě mě pust'te!"

Myšob předstíral, že zapojil interkom: „Prosím dva medoroboty a nosítka do kanceláře hlavního výstrojního důstojníka..."

Major Bernard zasténal a opakoval Guckyho požadavky slovo od slova.

Když se Gucky s veškerým vybavením materializoval ve spáče jetu 102, přistál přímo u nohou nadporučíka Dona Redhorse. Popruh jednoho z dezintegrátorů sklouzl myšobovi z úzkého ramene a čtyřicetikilogramová zbraň spadla nadporučíkovi na nárt.

Gucky opatrně odložil svůj náklad ^a se zájmem přihlížel, jak Redhorse skáče po jedné noze a druhou si drží oběma rukama. Konečně zatleskal:

„Skvělé, Done! Vždycky jsem si přál vidět nefalšovaný indiánský tanec."

Čejen doskákál ke křeslu a svalil se do něj.

„To byl originální velký slavnostní tanec," vyrazil ze sebe se zadržovaným dechem a v úmyslně odpudivé grimase vycenil nádherné zuby. „Provozuje se jen tehdy, když se chystá mučení bledých tváří. Myšobové patří taky k bledým tvářím," dodal. Gucky honem změnil téma: „Kdy odstartujeme?"

„Za deset minut. Radím ti, aby sis vzal skafandr, protože na Temném světě je poněkud méně vzduchu."

Myšob se dematerializoval a Don Redhorse zamyšleně poslouchal tlumené zasyčení, které doprovázelo průnik vzduchu do nastalého vakua. Pak potřásl hlavou s dlouhými, lesklými, modročernými vlasy a sám pro sebe poznamenal: „Říkejte si co chcete, ale teleportace není důstojná bojovníka."

Pak se naklonil nad přístrojovou desku a naposledy zkontroloval přístroje. Zazněla rutinní hlášení a o pět minut později se objevil Gucky. Na sobě měl nejnovější bojovou kombinézu a na konci pouzdra, ve kterém se skrýval ocas, červené světélko.

Don Redhorse dal povel ke startu.

3.

Když Ray Burdick objevil vchod do jeskyně, nemuseli dlouho přemýšlet. Pronásledovatelé rozhodli za ně.

Poručík Finsch Eysman vypnul světlo ve své přilbě a opatrně vyhlédl ven. Plazmatické příšery se nenamáhalo slézat dolů do rozsedliny na svých pseudonohou, ale slily se do kulovitého útvaru a vrhly se do hloubky pěti set metrů. Účinek pádu na nich nebyl patrný. Bleskově nabyly opět lidských forem a pustily se do pátrání po uprchlících.

Eysman si lámal hlavu, jestli jejich nouzový signál dorazil na CREST II. Tady, pod pětisetmetrovou vrstvou ledu, spojení nefungovalo.

Finsch ucukl, když zahlédl temný stín. Byl to jeden z androidů, který padal do rozsedliny. Světlo sfér nedosahovalo až na dno a monstra člověk spíš tušil než viděl. Přesto si Finsch uvědomil, že úkryt byl objeven a zapojil mikrofon v přilbě:

„Jak daleko jste došli, poručíku Hendersone? Nejpozději za minutu musím zmizet!"

„Stojíme na rozcestí dvou chodeb a obě se zdají vhodné.

Nezůstávejte na místě, Eysmane, myslíte na svou bezpečnost!"

Finsch vklouzl hlouběji do chodby. Ve sluchátkách zapípal zaměřovači signál a těsně před přilbou se objevil zeleně svítící trojúhelník, jehož vrchol ukazoval směr.

Pak se otočil. Vstup do jeskyně byl vysoký přesně dva metry, a přesto se do něj obří android začal soukat.

Pinsch počkal, až android nacpe do vchodu horní polovinu těla, zapnul světlo v přilbě a vlétl do chodby, označené zaměřovacím trojúhelníkem. Po sto metrech sáhl po plochém,

obdélném impulzním spínači, zmáčkl tlačítko a z neviditelné antény byl vyzářen impulz. Finsch zrychlil let. Než se dostavil očekávaný efekt, zdálo se, že uplynula věčnost. Náhle vyšlehlo žlutočervené světlo, mihotavými plamínky ozářilo led a hned byla zase tma. V chodbě se pohybovalo jen slábnoucí světlo Finschovy přilby a strop se podivně tiše zřítíl. V nejbližší době se nemuseli obávat útoku androidů. I v případě, že by příšery byly schopné odklidit zřícenou stropní klenbu, nevěděly by, kam se pustit v labyrintu chodeb. Po deseti minutách dorazil Finsch Eysman ke své skupině a Sven Henderson jej pochválil. Pak řekl: „Vzduch nám vystačí ještě na dvašedesát hodin. Během této doby by se nám mělo podařit buď navázat spojení s CRESTEM II nebo dosáhnout podzemních prostor planety.” Burdick šel napřed a kužel světla z jeho přilby nerozhodně klouzal z jedné strany na druhou, jako by nevěděl, kudy se dát. „Tady už je zase rozcestí, poručíku!” Chodba se rozvětvovala neobvyklým způsobem. Předtím zůstaly obě chodby ve stejné šíři jako původní, tyto ale byly každá její polovinou. „Jestli to tak půjde dál,” prorokoval Bron Tudd, „budeme se muset už na příštím rozcestí svléknout ze skafandrů.” Henderson rozhodl vydat se cestou, která klesala a poslal Tudda jako prvního. Bron Tudd odsunul pouzdro se zbraní z boku na záda, odepnul od skafandru ovládač a schoval ho v rukavici;. Pak si lehl na břicho a za okamžik zmizel. Druhý šel seržant Hokkado. Nedůvěřivě si měřil ledovou hlubinu a náhle se jako plavec vrhl dopředu. Třetí Pinsch si stejně jako ostatní vzal ovládač přístrojů do ruky, aby si jej nepoškodil o případné nerovnosti povrchu a jen co zmizel, Henderson se otočil k Burdickovi: „Budete poslední, poručíku. Kdyby se mi cestou něco stalo, převezmete velení.”

Don Redhorse seděl v pilotním křesle s rameny nachýlenými dopředu a jeho hnědočervený obličej vypadal jako vytesaný z kamene. S obezřetností pumy, plížící se za kořistí, sledoval kontrolky na přístrojové desce, a jedinou známkou života byl lesk jeho očí.

„Pozor, lineární manévr!“ řekl Redhorse do mikrofonu aniž pohnul rty.

„No tohle!“ řekl Gucky a pokusil pohlédnout přes horu speciální výstroje na navigátora. „Spáče jet s lineárním pohonem!“ „Jen na krátké vzdálenosti.“ Gucky telekineticky odsunul pytel s potravinami a pohlédl na obrazovku. Naprostou tmou prostoru porušoval jen podivný pestrobarevný vír v dálce. „Výstup! Pal!“ řekl velitel. Gucky ucítil škubnutí, jak spáče jet vystřelil ze všech hlavní a zároveň uviděl na obrazovce nazelenale svítící objekty, podobné bublinám. Energetické sféry! V příštím okamžiku jej vražedný tlak přidržel v křesle a zazněl přerušovaný varovný signál.

„Moc mě to mrzí,“ promluvil Don Redhorse. „Úhybný manévr.“

Pilotní kabinou opět otřásla salva z impulzních děl, na obrazovce se objevil obrovský oblak žhnoucího plynu a malé plavidlo jím bylo celé obklopeno.

„Vzdálenost?“ zeptal se Gucky a soustředil se na skok. Na obrazovce se objevil namodralý obraz planety, jejíž věčnou noc prosvěťovaly smrtící sféry.

„Sto padesát tisíc,“ odpověděl Redhorse.

„Ve sto tisících skočím,“ řekl myšob a upřel zrak na jedno místo na planetě. Současně koncentroval svoje telekinetické schopnosti na připravenou výstroj. Jen svými tělesnými silami by takovou haldu nikdy neunesl.

„Sto tisíc!“ ohlásil Redhorse. „Zlom vaz, maličký!“

Když otočil hlavu, bylo Guckyho místo prázdné. Nadporučík

sáhl na přístrojovou desku, odstavil impulzní pohon a současně zapojil projektory antigravitačního hnacího ústrojí. V šíleně odvážné zatáčce převedl spáče jet ve výšce padesát tisíc kilometrů nad povrchem Temného světa, pak vyrovnal let a ponořil se do lineárního prostoru.

Když se vrátil do einsteinovského vesmíru, očekával Guckyho hlášení. Myšob se neozval.

Gucky se materializoval asi dvě stě metrů nad ledem. Za vzteklého pískání se pokoušel udržet pohromadě svůj náklad a telekineticky se snášel dolů.

Díky tomu ho trakční paprsky překvapily úplně nepřipraveného. Cítil, jak jej přitahuje neznámá síla a přímo pod sebou uviděl pancéřovanou kupoli pevnosti protivzdušné obrany. Předtím tam určitě nebyla a vysunula se z ledu až po zaměření nepřítele.

Gucky se teleportoval přímo na kupoli, protože se tam cítil nejjistější. Konečně nikdo nevidí mouchu, která se mu posadila na hlavu. Aspoň Gucky si to myslel.

Zavřel oči a začal pátrat po myšlenkových impulsech. Ve chvíli, kdy zachytil známý myšlenkový vzorek, jej cosi varovalo. Rychle otevřel oči a zůstal zírat na čtyři roboty, kteří se k němu blížili s napřaženými kovovými pařáty.

Gucky telekineticky sebral svůj náklad a naslepo teleportoval. Přistál uprostřed rozeklaných vrcholků a ker ledového pohoří. Právě se chtěl přesvědčit, jestli má všechno, když se zpoza jedné kry zvedl čtyřruký robot.

„No tohle!“ divil se myšob. „Kde se tu bereš? Nejsi duch?“

Praskliny, které zůstávaly ve stopách robota, Guckyho přesvědčily o reálnosti stvoření. Nejspíš ho nedopatřením sám zahrnul do akčního rádia telekinetických sil.

„Už stárnu,“ povzdechl si Gucky a soustředil se. Začal robota zvedat a chtěl ho pustit z výšky pěti set metrů.

Když se robot dostal do poloviční výšky, energetický paprsek z

něj udělal rychle se rozplývající obláček.

„Vřelé díky," poznamenal suše Gucky. „Aspoň vím, jaké výšky se mám vyvarovat."

Opřel se o široký bobří ocas a pustil se do inventury. „Dvě přenosná dezintegrátorová děla... dva pytle s potravinovými koncentráty... voda v tabletách... zásobníky..." A najednou se napřímil. „Kde je telekom? Vždyť jsem ho tu měl." Začal s prohlížením zase od začátku, ale telekom nenašel. Když zpozoroval tmavou skvrnu na ledu, dokolébál se k ní.

Tušení jej nezklamalo. Skvrna byla telekom, tedy lépe řečeno to, co z něj zbylo.

„To nám to pěkně začíná. Musel na něj šlápnout zrovna tak těžký robot!" mumlal Gucky.

Pohlédl k nebi a poslal telepatickou zprávu. John Marshall, šéf Sboru mutantů, jistě poselství zachytí a odpoví. Jenže Gucky čekal marně. Energetice ke sféry patrně dokázaly zadržet myšlenkové impulzy.

Gucky pokrčil rameny. Počítal s tím, že Henderson telekom má, a zpráva dojde ke Rhodanovi jen s malým zpožděním.

Gucky se posadil, zavřel oči a soustředil se na známé mozkové vlny Svena Hendersona.

První impulzy našel až po neobyčejně dlouhé době, a ještě byly slabé a nevýrazné. Po pěti minutách Gucky otevřel oči a bezradně zavrtěl hlavou. Impulzy zmizely. Když se znovu koncentroval, nedostal žádný jasný impulz.

Ale to přece není možné!

Že by sféry bránily i telepatickému kontaktu? Gucky si bezděky vzpomněl na zážitky z Gleamu. I tam byla androidní monstra a jejich blízkost rušila paraschopnosti. Jenže tam se zábrany týkaly pouze teleportace a telekineze, které se zde daly realizovat, jen telepatie se nedařila.

Telepatie patrně nevysadila úplně jen proto, že se monstra nenacházela v Guckyho bezprostřední blízkosti ale s největší pravděpodobností byla u pěti pohřešovaných.

Starost o Hendersona a jeho muže popíchla Guckyho k rychlejšímu jednání. Pohlédl na hromadu svých věcí. Kdyby chtěl odnést všechno, musel by teleportovat několikrát. Rozhodl se vzít si pouze jednu zbraň, všechno ostatní může zůstat na místě.

Telekineticky přenesl veškeré zásoby do praskliny mezi krami, zakryl je, zavěsil si zbraň na rameno a teleportoval.

Ke svému překvapení se materializoval v dokonale přehledné krajině. Odtud nemohly přicházet žádné myšlenkové impulzy, protože by pohřešování museli být vidět. Nebyli tu ani androidi.

Myšob se zamyšleně díval na jemnou ledovou tříšť na povrchu, tvrdém jako sklo. Nemohl přehlédnout souběžné linie, které vypadaly skoro jako stopy po bruslích. Gucky sebou škubl. Tak nějak mohly vypadat stopy obřího androida.

A protože všechny stopy mířily stejným směrem, mohlo jít o jediné: Androidi někoho sledovali.

Gucky se znovu pokusil navázat spojení a ucítil slabé útržky myšlenek. Materializoval se na dně hluboké rozseldiny, kde se to jen hemžilo obřími androidy humanoidních tvarů. Musely jich tu být tisíce. Gucky vklouzl za ledovou kru a opatrně vyhlížel.

Po chvíli mu bylo jasné, že jeho přítomnost nebyla objevena; na to byly nestvůry příliš zaměstnané. Myšob se pokusil zjistit, čím. Potácely se, narážely jedna do druhé a dotýkaly se svými nešikovnými rukama ledové stěny, jako by v ní chtěly vyhloubit otvor. Protože jich ale bylo příliš mnoho, spíš si překážely a chybějící inteligence jim nedovolila spolupracovat. A najednou si myšob uvědomil, že monstra se pokoušejí uvolnit napůl zasypaný vchod do jeskyně. Proč se chtějí dostat dovnitř? Copak se potřebují chránit před klimatem temného světa?

Gucky hvízdal. Vždyť je to jasné! V ledové jeskyni je Henderson a jeho lidé. Pro monstra je chodba buď příliš úzká,

nebo ji Pozemšťané zatarasili.

O deset minut později byla rozsedlina prázdná. Gucky svými telekinetickými silami vynášel monstra po celých skupinách a nechal je stoupat vzhůru. Zbytek obstaraly automaticky řízené pevnosti protivzdušné obrany.

Pak se Gucky soustředil, aby našel Hendersonovu skupinu. Už po několika vteřinách se mu vybavila úzká chodba. Pečlivě si překontroloval bojovou kombinézu, zapnul poziční světélko na konci ocasu a skočil.

4.

Stalo se něco nepředvídaného. Dva tisíce androidů se vymkly mé kontrole.

Krátce předtím se monstra ještě pokusila uvolnit zavalený vchod do jeskyně, pak ale kontrolní impulzy vysadily.

Prostřednictvím počitků nestvůr jsem věděl o všem, co nestvůry vidí svýma očima, a právě proto mi událost připadá tak záhadná. Špióni Mistrů zůstali v ledovém úkrytu, to znamená, že monstra nezničili oni. Je ovšem možné, že jsem se mýlil a poslední impulzy nepřicházely z výšky. Monstra přece neumějí létat a ve vakuu už vůbec ne.

Marně jsem si namlouval, že mi to může být lhostejné. Já, Baar Lun z lidu planety Modul, jsem přece jen otrokem pánů Andromedy a všechno, co Mistrům ostrovů škodí, mi prostě udělá radost.

Bohužel nic není tak jednoduché. Kdesi pod ledovým příkrovem se nalézá pět špiónů Mistrů ostrovů, přestrojených inspektorů, kteří jsou podle oficiální verze nepřátelé, ve skutečnosti ale chtějí nenápadně otestovat mou loajalitu vůči Mistrům.

Domnělé „nepřátele“ nesmím pustit do kontrolní stanice. Jistě by odhalili skutečnosti, které by mě kompromitovaly, například manipulaci s psycholátorem, po které tento přístroj už nemá vliv na mého ducha nebo na instalaci tajné zvukové i obrazové kontroly v komunikačním prostoru.

Kdyby na to Mistři ostrovů přišli, pomstili by se na mém národu. Inspektory musím zneškodnit. Mistři je oficiálně nazvali nepřáteli, takže .tím zároveň dokážu svou oddanost. Hlavně musím jednat rychle, aby rozkaz k usmrcení vetřelců nebyl odvolán.

Protivník má patrně zbraně, na které protivzdušná obrana nestačí. Já ano, ale tím bych prozradil svoje tajemství. Mistři ostrovů nevědí, že svou schopnost energetické transformace mohu použít i bez hypnomechanického vlivu říditelného prostoru sfér.

Ale třeba nebudu muset použít tento prostředek. Napadá mě něco jiného. V kontrolní stanici existuje bezpečnostní pojistka, která skuteční spojení v okamžiku, kdy jsou zničeny více než dvě třetiny bojových robotů. Z Modulu se pak stane past, ovšem události se vymknou mé kontrole.

Ze zamyšlení mě vytrhl signál biobanky. V tom okamžiku mě napadlo, jak uvést do chodu past, aniž by museli být zničeni roboti. Stačilo by způsobit poruchu transformátoru, aby vypadla všechna pozitronní rozvodová zařízení a s nimi současně řídící mechanismy robotů. Biobanka spustila alarm.

Reflektor v přilbě Finsche Eysmána zhasl. Poručík zareagoval zcela automaticky. Zapnul ochranný štít bojové kombinézy a cítil, jak se řítí kamsi dolů.

Uplynulo několik minut, které se zdály věčností. Ciferník hodinek svítil, jen reflektor v přilbě vysadil. Totiž, světlo z něj vycházelo, ale jeho kužel náhle končil a poručík si mamě lámal hlavu, jaká látka je může tak dokonale pohlcovat.

Finsch se pokusil zavolat kamarádům, ale ani spojení nefungovalo. Zelená kontrolka prozrazovala, že se nalézají v blízkosti, jen rádiové vlny byly pohlceny stejně jako světelné.

Pak zapojil antigravitační projektor a zadržel dech. Pokud jej nezapojí ostatní, každou chvíli do něj musí narazit.

Nestalo se nic. To znamenalo, že ostatní jsou někde jinde. Opatrně přezkoušel ovládač projektoru, začal zvolna klesat a současně sledoval měřič výkonu. Pohyb mohl kontrolovat jen podle tohoto jediného ' přístroje, všechny ostatní orientační pomůcky vysadily.

Když se pokusil spočítat, jak může být hluboko, na čele mu vyrazil studený pot. Honem přepóloval antigravitační projektor na zpětný chod. Asi po pětadvaceti metrech narazil na překážku.

Poručík bez dalšího uvažování přepojil na horizontální let a nejvyšší rychlost. Teprve po několika minutách se vzpamatoval natolik, že snížil rychlost na dvacet kilometrů v hodině.

O pět minut později zahlédl světlou skvrnu, která stále nabývala na velikosti. Eysman ještě snížil rychlost a uviděl obrysy lesklých, bílých ker, osvětlených sférami.

Nebylo pochyb, šlo o bránu na povrch ledového světa.

Myšob se překvapeně rozhlédl a kužel světla z reflektoru v jeho přilbě sjel po ledových stěnách.

Gucky věděl, že tady Pozemšťané ještě před chvílí byli a pět normálních lidí přece nemůže tak najednou zmizet! Teprve potom si všiml otisků podrážek na okraji chodby, která ústila do kráteru.

Ustaraně nakřčil čelo. Zachytil jediný impuls, a ještě ke všemu pěkně podivný. Kdosi myslel na bránu do ledového světa. Vzorek by odpovídal Eysmanovu myšlení, ale i ten zase zmizel.

Jak může někdo, kdo je pln očekávání, najednou přestat myslet?

Dokonce i kdyby byl Finsch zákeřně zabit, jeho podvědomí by vyslalo poslední silný impuls.

Gucky ucítil, jak se mu ježí srst. Kdesi v té ledové temnotě cíhalo větší nebezpečí, než si mohl domyslet. Srdnatě se

napřímil a upadl přes pažbu zbraně. Vztekle zapískal, zvedl se a zbraň zahodil. V situaci, kterou nelze pochopit normálními smysly, by mu stejně k ničemu nebyla. Ostatně měl ještě malý šokér a ruční laserovou zbraň. Společně s jeho paraschopnostmi to mohlo stačit.

Myšob se koncentroval na místo, odkud přišly poslední myšlenkové impulzy a skočil. Materializoval se v naprosté tmě, kde nebylo ani stopy ani po Finschovi, ani po nějaké bráně do ledového světa.

Gucky zapnul ochranný štít své bojové kombinézy a teleportoval zcela naslepo, bez záchytného bodu. O chvíli později pochopil, že to nejde. Měl pocit, který je typický pro nezdařenou teleportaci, to znamená pro situaci, kdy jeho tělo nebo lépe řečeno energetická forma, ve které se tělo nalézá během procesu teleportace bylo uvnitř pevné hmoty přijato a vrženo nazpět k výchozímu bodu.

Gucky usilovně přemýšlel, co dělat. Věděl, že nad ním musí být nejméně pětisetmetrová vrstva ledu. Když přidá deset...

Po materializaci se vznášel několik metrů nad ledem a telekineticky sestoupil na povrch planety. Ani tady nebylo po pohřešovaných ani stopy.

Toužebně pohlédl vzhůru, kde visely tisíce energetických sfér a nad nimi čekaly čtyři obří lodě. Jak jim vysvětlit svoje selhání a neupozornit na sebe?

Myšob si vzdychl. „Jakáž pomoc, zase je všechno na mně! Jak to říká při podobných příležitostech Bully:

Měj oči otevřené a pŕlky u sebe. Ne, takové výrazy se pro mě nehodí!"

Gucky se bezděky usmál, když si vzpomněl na jednoho z nejlepších přátel, maršála Reginalda Bulla. Ten nad žádnou záhadou nikdy nedumal, ale po hlavě se vrhnul dopředu a až doposud měl vždycky pravdu.

Gucky vypjal hrud', opřel si zaťaté pěsti o boky, koncentroval se na místo, odkud přišel, a teleportoval.

' Tentokrát se materializoval v hale ve tvaru polokoule. Po obvodu kruhové stěny vedla konzola, na které se v pravidelných intervalech rozsvěcovaly barevné žárovky. Roboty ani živé bytosti nebylo vidět.

Gucky se v duchu ptal, co to asi může znamenat. S pomocí antigravu prolétal kolem konzoly a nakonec konstatoval, že se patrně jedná o kontrolní stanici. Přístroje, které měly být kontrolovány, tu nikde nebyly.

Po několika minutách se my sob koncentroval na místo na povrchu planety a čekal. Zjistil, že po tom, co předtím působilo na jeho ochranný štít, teď není ani stopy. Teoreticky tu nemohlo existovat žádné škodlivé vyzařování, to by okamžitě odhalily detektory v bojovém obleku. Ale s jejich pomocí objevil něco neočekávaného. V kontrolní stanici byla atmosféra, i když jen dusíková.

Myšob energicky potlačil všechny nepodstatné úvahy. Nejdřív musel najít Hendersonovo komando. Pak tu byla znepokojivá skutečnost, že se dostal do kontrolní stanice v místě, kde ještě před několika minutami nebylo vůbec nic. Ale ať si nad tím lámal hlavu jakkoliv, nepřišel na nic. Na hypnosuggestivní obrazy nevěřil.

Myšob si začal nahlas a falešně *pískat Pochod gladiátorů* a zadíval se na konzolu. Pod krytem musí být kontakty a kdyby se to obložení nadzvedlo...

Tenká deska z umělé hmoty se uvolnila a rozbila se na zemi u Guckyho nohou. Během pěti minut byly všechny spínací prvky odkryté.

Gucky přistoupil tak blízko, aby viděl až do útrob zařízení. Rozmanitost barevných vodičů a kontaktů ho uvedla do rozpaků. Najednou ztratil trpělivost a svými telekinetickými paraproudů „sáhl“ do útrob konzoly a pomocí kontaktů spojil vodiče.

Pomohlo to.

Ve vzduchu zaznělo bzučení, ale ne, Vycházelo z konzoly.

Gucky sice neviděl žádnou změnu, ale cítil, že se něco děje s místností i s ním.

Gucky ztratil vědomí. Když se probрал, dopadal na bílou planinu...

Finsch Eysman letěl ještě asi sto metrů, pak se spustil na zem a vypnul ochranný štít. Když se otočil, nažloutle svítící brána zmizela.

Finsch si oddechl. Nejasné nebezpečí bylo pryč a tady měl aspoň pod nohama pevnou půdu, i když to byl jen led.

Teď teprve pocítil, že se mu klepou kolena. Posadil se, pohlédl k nebi a ztuhl.

Po obloze táhly nažloutlé mraky, podobné hedvábným závojům, tenkým jako dech. Nedokázaly zastínit paprsky zelenavě svítícího slunce. Drobné krystalky ledu vířily těsně nad zemí, unášené větrem, který tu neměl být, stejně jako to slunce, měkce zelené nebe a žlutobílé útržky mraků.

Finsch vyskočil a rozhlédl se. I led tu byl jiný než na Temném světě. Tam vypadaly kry a ledové bloky jako první den po stvoření, kdežto tady nesly stopy eroze. Vnější mikrofony v přilbě zachycovaly skučení větru, harašení krystalků i skřípění ledových ker.

Tohle byl docela jiný svět!

Eysman se několikrát zhoupl ze špiček na celé chodidlo. Ze zkušenosti odhadl, že gravitace tu je o něco nižší než l 'g.

Mnohem důležitější bylo ovšem složení atmosféry. Každý člen komanda měl u sebe miniaturní analyzátor. Finsch si jej připevnil na pravý rukáv a teď jen zvedl ruku.

„Metan, čpavek, vodík," mumlal, ale jednotlivé prvky jej tolik nezajímaly. Stačilo vědět, že tento vzduch nemůže dýchat a že za jedenapadesát hodin bude jeho zásoba vyčerpaná.

Jenže nějak se na tento svět dostal a stejnou cestou to musí jít nazpět.

Připomněl si tu zářivě lesknoucí bránu. Co jiného to mohlo být

než silové pole transmiteru? Naštěstí o transmiterech věděl dost, aby si dovedl poradit. Silové pole, kterému se taky říká průchodný nebo tranzitní oblouk, se bez výjimky nachází v bezprostřední blízkosti zásobníku energie. Tento zásobník je vždy spojen s nastavovací čili justovací stanicí. To znamená, že samotný transmitter musí být v místě, kde se vznášela ona žlutě jiskřící brána. Stačí jen najít jej a přehodit nastavení.

Měl na to padesát jednu hodinu, s odečtením doby, za kterou si na Temném světě obstará dýchatelný vzduch. Tato druhá lhůta se ovšem vymykala jakémukoliv přesnému určení. Mohlo to trvat hodinu, ale taky mnohem déle než těch jedenapadesát hodin.

Poručík Eysman se vydal nazpět cestou, po které s takovou nadějí letěl. Bohužel si nepamatoval žádný orientační bod, který by mu usnadnil hledání.

Po deseti minutách měl dojem, že se blíží a po půl hodině nabyl jistoty:

Tady žádný transmitter není.

Pomalů se sesunul na ledový kvádr. Pocítil strašnou únavu, protože za posledních padesát hodin spal přesně tři hodiny. Věděl, že se nesmí vzdát, i když je jeho postavení takřka bezvýchodné. Kromě toho byl voják a jeho povinností bylo udělat všechno, aby si zachoval život.

po pěti minutách mu hlava klesla na hrud' a aby neusnul, raději vstal.

Dříve než se rozhodl, co dál, ze sluchátek v jeho přilbě zazněl výkřik.

S nadějí, že jeho kamarádi jsou tady, se rozhlédl.

Zaraženě se díval na sloupek vířícího a jiskřícího vzduchu, ze kterého se vyloupila známá postavička.

„Věděl jsem, že nás v tom nenecháš, Gucky!“ řekl a napráhl ruku.

„Jen se moc neraduj, Finschi. Mám stejné potíže jako ty.“

Učinil široké gesto. „Co je tohle za svět?“

Poručík otázku patrně ani neslyšel. „Chceš říct, že jsi se sem dostal náhodou?“
 „::
 „Jak jinak?“ zavrčel Gucky. „Ty jsi tady snad dobrovolně?“
 Kárávě zavrtil hlavou. „Takové věci se stávají, když je člověk příliš zvědavý. Kde vězí ostatní?“
 „Nemám ponětí. Myslel jsem, že bys to mohl vědět ty.“
 Myšob zavrčel něco nesrozumitelného a pohlédl vzhůru. „Bude sněžit. Je načase, abychom se dostali pod střechu. Nejlepší střechou by byl plášť CRESTU II.“
 „Fajn,“ vpadl Finsch do jeho tónu, „jdu hned za tebou!“
 Myšob zvedl ukazováček. „Nebud'te drzý, poručíku. Jsem nejméně o pět set let starší než vy. Ale žerty stranou. Kdybychom aspoň věděli, kde jsme!“
 „Mám podivné tušení... Ale to není k ničemu!“
 „Myslíš Greenish7? Hm...“
 „Jak jsi na to přišel, Gucky?“
 „Přečetl jsem si to v tvých myšlenkách. Na rozdíl od jiných docela věřím na tušení. Přemýšlej! Souhlasí .skutečnost s tím, co víš o Greenishi7?“
 „Do detailu,“ odpověděl Eysman. „Zelené slunce, atmosféra složená z metanu, čpavku a vodíku, led a... A iluzorní krystaly!“
 Gucky měl najednou v rukou šokér. „Kde jste je našel, poručíku Eysmane?“
 „Zastrč ten kanón. Jednak nejsem ovlivněný, a pak vliv není nikdy negativní. Zatím jsem ještě žádný krystal neobjevil.“
 „Aha,“ prohlásil pomalu myšob, „tak to jsi ty, kdo má tu věc uzavřenou v srdci?“
 „Co chceš říct tím „uzavřenou v srdci“? Mám s tím jisté zkušenosti a tvrdím, že je to relativně neškodné. Podvědomá přání a touhy nabývají podobu snů...“
 „To teda mám v podvědomí podivné touhy,“ poznamenal Gucky. „Co není negativní, zdaleka nemusí být pozitivní.“
 „Možná,“ řekl poručík. „Ano. Iluzorní krystaly nezavedou

člověka do libovolného světa. Vykouzlí mu realitu, která vyžaduje jisté reakce a ty reakce jsou shodné s tím, co by člověk měl dělat ve skutečném světě." Myšob pochybovačně zavrtěl hlavou. „Ty doufáš, že pod vlivem krystalu najdeš ve snovém světě cestu k transmitteru?"

„Je to naše jediná možnost," odpověděl poručík. Když vykročil, mumlal si nesrozumitelná slova.

Myšob najednou ucítil imaginární prsty, šmátrající v jeho vědomí. Pokusil se odblokovat je, ale najednou se jeho duch otevřel a nechal cizince vejít.

5.

Když jsem se vrátil z transformátorové stanice do produkční haly, přivítal mě ohlušující rámus.

Nad vroucími kotli biobanky se táhly sírově žluté, neprůhledné cáry mraků a zevnitř se draly zvuky rozpoutaného pekla.

A to, co se z mračen pohybovalo k transmitteru, byli zrozenci pekla. Obří, vzájemně propletená hadovitá těla, koule, poskakující na dlouhých pseudoúdech, vznášející se elipsoidy, válce, které se kolébaly a mlaskavě rozvínovaly, ďábelské karikatury améb a další nestvůry všechno se proudem valilo k transmitteru.

V panické hrůze jsem vykřikl a současně se mi udělalo zle. To, co jsem viděl, šlo mimo můj rozum. Kdo jim dal život? Já ne. Jak to, že biobanka jednala samostatně a ještě ty zrudlé formy oživila?

Vrhl jsem se do kontrolní místnosti. Na již oživilých příšerách jsem nemohl nic změnit, ale musel jsem zabránit jejich další produkci. Vjemové impulzy, které přicházely od androidů, byly tak čisté, jak se dalo očekávat od umělých inteligentních bytostí. Pokud jsem těmto signálům mohl věřit, vyčetl jsem z nich, že špióni zmizeli z Modulu.

To mohlo znamenat jediné: Zabudovaná past jejíž účinek jsem sám neznal sklapla.

Finsch měl pocit, že se skleněné věže ohromného města pohybují a vydávají přitom jemnou melodii jako pozdrav na uvítanou.

Finsch Eysman se usmál a objal očima důvěrně známý obraz. Město leželo v nehlubokém údolí, uprostřed něhož se zvedaly modročervené pahorky se skleněnými stavbami. Vysoko na nebi stálo zelené slunce, jehož paprsky vykouzly na plochých střechách krychlových domů celý kaleidoskop barev. , Finsch stoupl na hustou, modročervenou travu a dlouhými, pružnými kroky scházel po pozvolna klesajícím svahu. Když dorazil k prvním domům, stále ještě se usmíval, ale najednou se zarazil. Kde jsou žlutí ptáci, jejichž hejna pokrývala střechy? Kde je jejich zpěv? Kde jsou děti, které by v tuto dobu měly být v rozkvetlých parcích?

Ticho zasáhlo Eysmana víc než by to dokázala rána kladivem. Chtěl vykřiknout, ale nevypravil ze sebe ani slovo. Tichými kroky, jako nějaký zloděj, se prosmýkl kolem zdi jednoho z domů. Zastavil se až na náměstí Zapomnění. Skleněné sochy na studni mu varovně kynuly: Otoč se!

Opravdu se ohlédl a za ním nebylo nic.

Skleněné krychle, kolem kterých šel, ulice, v nichž zaznívaly jeho kroky, pahorek, přes který musel přejít to všechno bylo pryč a za ním se jako zeď tyčila neprůhledná temnota.

Finsch sevřel ruce v pěst a pomalu se uklidňoval. Pohlédl k sochám na studni, z jejichž chřtánů předtím směřovaly k nebi kaskády paprsků, ze kterých stoupalo namodralé světlo.

Ted' si byl jistý, že to je sen. Světelné kaskády mohou vyhasnout jen ve snu.

A pak zahlédl postavu, která se z druhé strany blížila ke studni. Byl to Soor z klanu Lun.

„Všechno, co vidíš, je skutečnost,“ promluvil Soor. „Vojsko Spirální mlhoviny odvěklo náš lid, protože se obávalo našich krystalů. My jsme poslední a i ty musíš následovat lid, pokud tu nechceš zemřít.“

Finsch zavrtěl hlavou, protože si vzpomněl na nějaký jiný život a zeptal se: „Co když tu zůstanu, bratře?"

Soor ukázal na stěnu. „Pohltni tě temnoty. Mocní ze Spirální mlhoviny se postarají, aby tu nezbyl nikdo živý."

„Ale já tu zůstanu, i kdybych musel zemřít!"

„Půjdeš tam, kde jsou ostatní nebo aspoň jejich část. Tak je to psáno v našem osudu, bratře. Nemůžeš uniknout."

Soor pokynul rukou tak velitelsky, že jej Finsch bez odporu následoval do úplné tmy.

Asi po půlhodině dorazili k Chrámu paměti. Finsch se před portálem zastavil, protože dovnitř směli jen náčelníci vládnoucího klanu Lun. Soor se otočil a vážně pronesl:

„Následuj mě a nerozhlížej se."

Eysman zaváhal a ještě se otočil. Město zmizelo. Rychle vykročil za Soorem a sklopil zrak na podlahu. Podle zvuku kroků pochopil, že kráčí střídavě chodbami i halami, světlo stále měnilo barvu i intenzitu a odněkud zaznívala teskná melodie.

„Jsme na místě," prohlásil náhle Soor. „Vzhledni, bratře!" i;,' Eysman zvedl hlavu.

Soor stál na okraji žlutě svítícího kruhu, který jako by se vznášel nad mozaikovou podlahou. Uvnitř kruhu bylo světlo bělejší, ale jeho jas zastíral pohled na mozaiku.

Soor ukázal do kruhu: „Vstup dovnitř, bratře!"

Finsch vstoupil do kruhu a všechno kolem něj se ponořilo do tmy.

Poručík Finsch Eysman padal, ale ještě než mohl zapojit projektor antigravu, ucítil, jak se mu pod podrážkou cosi roztříštilo.

„Hlupáku!" zapištl Gucky. „Moje krásné poziční světlo!"

Finsch uskočil stranou a rozpačitě se díval na místo, na kterém přistál. Bylo to pouzdro na Guckyho ohon a střepiny červeného světla ležely všude kolem.

Poručík se začal omlouvat, ale Gucky mávl rukou: „Sníl jsi nějak dlouho, co?“

Teprve teď se Finsch pořádně rozhlédl. Nalézali se v ledové jeskyni, vedle myšoba ležely pytle s potravinami a zbraně a za nimi se pohybovaly jakési postavy.

Finsch sáhl po své zbrani.

„Nestřílet!“ zavrčel Bron Tudd.

Gucky se smál do vousů. „To je překvapení! Až bude čas, můžeme si vyprávět svoje sny.“

Z pozadí jeskyně se vydělila mohutná postava poručíka Hendersona. „Jsem rád, že jste živý a zdravý, Eysmane,“ řekl a potřásl poručíkovi rukou. Gucky mi už vyprávěl, jak jste se dostali na Greenish7.“ Trochu pokřiveně se usmál. „My jsme tam byli, taky, ale patrně na jiném místě. I nás zachránily iluzorní krystaly, ale bylo to hrozné!“

Eysman se usmál. „Snové vidiny odpovídají skrytým přáním, pane...”

„Já vím, Gucky mi to řekl. Ostatně, on viděl...”

„Ne! Mlčte!“ vypískl Gucky.

Henderson změnil tón. „Pořádně se | najezte, poručíku. Za půl hodiny se rozhodneme, co podnikneme dál. Gucky slíbil, že do té doby vymyslí plán.“

„Už ho mám,“ řekl Gucky, „teď jen přemýšlím, jak bych ho učinil srozumitelným bytosti, stojící duševně hluboko pod mnou.“

Finsch Eysman se zasmál. Najednou se cítil úplně klidný a v bezpečí. Guckyho humor byl k nezaplacení.

Po půlhodinové přestávce myšob řekl: „Máme ještě dvacet devět hodin času. Proti androidům a transmitterové, pasti nemůžeme podniknout prakticky; nic. Kromě toho vyzařování z mozků androidů ruší moje telepatické schopnosti. Když se vzdám, ztratím s vámi kontakt. To znamená, že za každou cenu musíte zůstat v téhle jeskyni, jejíž souřadnice znám, a já skočím se podívat do nitra

Temného světa."

„Mně se nelíbí jen sedět a čekat,“; namítl Henderson, „i když připouštím, že mi nic jiného nezbývá. Spíš se ptám, proč zrovna vy máte jít na průzkum. Temný svět je kontrolní stanicí Mistrů, právě odtud pocházejí energetické sféry a odtud je řízena devastace planet mlhoviny Andro-Beta. Nebylo by lepší, kdybychom se nechali dopravit na CREST II a doporučili zničení tohoto světa?“

Sám bych radil tento postup," odpověděl Gucky, „kdybych nezachytil myšlenky inteligentní bytosti. Byly tak silné, že pronikly i blokem, způsobeným mozky androidů."

Henderson vyskočil. „O jakou bytost jde? Patří k Mistrům?“

„Ne, naopak, nenávidí je. Baar Lun z lidu planety Modul je náš spojenec pokud se nám podaří přesvědčit ho, že nejsme špióni Mistrů ostrovů."

Muži vzrušením hovořili jeden přes druhého. Jen Finsch se díval do země a myslel na Soor Luna, který mu ukázal cestu zpět i na Baar Luna, tajemnou postavu Temného světa...

„Správně, Finschi," řekl Gucky a přiznal se tím, že zas jednou naslouchal cizím myšlenkám, „souvislost se přímo nabízí. Jsem napjatý na posledního obyvatele této planety."

„Proč na posledního?" zeptal se udiveně poručík. „Soor mluvil o celém národu, odvečeném z Greenishe7."

„Kromě jednoho inteligentního mozku tu jsou jen androidi," řekl Gucky. „Ale mám jisté tušení nebo spíš podezření."

Lámal jsem si hlavu, proč roboti stále ještě nenalezli špióny, když jsem ucítil lehký průvan.

Nejdřív jsem si myslel, že jde o šálení smyslů, protože kontrolní místnost je hermeticky uzavřená, ale když jsem se otočil, měl jsem pocit, jako by mi někdo vylil na hlavu kbelík ledové vody. Za mnou sedělo malé, šedohnědé kožešinové zvířátko, jehož otevřenou špičatou tlamičkou probleskoval jediný hlodavý zub. Nejpodivnější byl na tom

tvorovi oděv, ve kterém byl navlečený. Muselo jít o vakuovou kombinézu, kterou si v nutných případech oblékám i já. Helma byla odklopená a složená v týle na způsob kapucy. V místě zkřížení dvou popruhů na hrudi byl upevněn plochý přístroj ve tvaru krabičky.

Z tohoto přístroje vycházel cizí vysoký hlas.

Na okamžik jsem zůstal sedět s otevřenými ústy, ale pak začal pracovat můj mozek. Díky svému vysoce vyvinutému smyslu pro technologii jsem uhodl účel onoho přístroje – měl typické znaky vysílačky a obsahoval pozitroniku. Vzhledem k tomu, že zvířátko mluvilo a přístroj vydával jakési zvuky, muselo se jednat o simultánní překladatelský přístroj.

Ovšem i ten nejlepší translátor je k nepotřebě, pokud nemá příležitost k analýze řeči. Poté, co jsem pronesl několik vět, na krabičce zasvítila zelená kontrolka. Zvířátko opět promluvilo ve své mateřštině – jak je vůbec možné, že zvíře mluví? a přístroj slova přeložil:

„Zdravím tě, Baar Luně z Modulu!“ Pak si zvíře položilo ruku na hrud’ a uklonilo se tak hluboce, že bylo vidět jeho plochý ohon. „Mé jméno je Gucky. Přináším ti poselství!“

Hořel jsem netrpělivostí. Zvíře, které mluví a k tomu tak podivné zvíře a ještě ke všemu má poselství!

Najednou jsem se zarazil.

Odkud zná moje jméno?

Projelo mnou strašlivé podezření. Už před třemi spánkovými periodami mě robot upozornil na malou, kožešinou pokrytou bytost. Co když jde o stejného tvora? Pak je to ovšem Špión Mistrů ostrovů. Musím ho zabít!

Zvíře, které si říkalo Gucky, vytáhlo z pouzdra zbraň. Musel jsem se zasmát, protože pro mě neznamenal žádná nebezpečí. Horší už byla skutečnost, že bytost dovedla číst moje myšlenky.

„Vážně vypadám tak neinteligentně?“ řeklo zvíře. „Zevnějšek není rozhodující, Baar Luně! Z lidského hlediska taky nejsi

žádný krasavec."

„Nechám tě vyšetřit na psychologu," řekl jsem zamyšleně.

„Docela mě zajímá, co se odehrává v tvé hlavě." Sáhl jsem po tlačítku, kterým se volá bojový robot, ale ať jsem dělal cokoli, nemohl jsem je zmáčkout.,,

Už jsem nepochyboval o tom, že mi zvíře brání zavolat roboty, ale nevěděl jsem, jak to dělá. Takovými schopnostmi mohou být obdařeni pouze inspektoři Mistrů ostrovů. Musím ho okamžitě zabít, nebezpečí je příliš velké.

V tom okamžiku zvíře vystřelilo.

Bez problémů jsem transformoval energii vystřeleného paprsku do malého obláčku neutrálního vodíku.

Zvíře ustoupilo. „Nejsem ten, za koho mě považuješ, Baar Luně. I já bojuji proti Mistrům ostrovů. Měli bychom se stát spojenci!"

. „To sis vymyslel hezky," poznamenal jsem posměšně.

„Je to pravda. Pracuješ pro Mistry, protože ti vyhrožují vyhlazením tvého národa. Ale tvůj lid už nežije. Byl jsi oklamán Poslouchej mě dobře." .

„Poslouchám, ale tohle je tvoje poslední možnost. Když mě nepřesvědčíš, zemřeš. Mluv!"

Zvíře se pustilo do vyprávění.

Musím připustit, že si dalo velkou práci, aby mě přesvědčilo.

.Mluvilo o světě, který se jmenuje Greenish7 a o přeměně tohoto světa na jedovaté ledové peklo. Pak říkalo něco o objevu planety Gleam, kde měly žít degenerované zbytky mého nimroda, dokud nebyly i ony zničeny při explozi měsíce planety Gleam. A taky mluvil o Modulu, na kterém není život. Všechno, co ta bytost říkala, znělo logicky, jenže já její plán stejně prohledl. Chtěl jsem vyzkoušet tím, že mě vystaví pokušení.

Bytost se odmlčela.

„Nevěřím ti ani slovo," řekl jsem. „Dokud budu plnit vůli Mistrů, můj lid bude Žít. A i kdyby jednou zahynul, ty se toho

nedožiješ!" Skočil jsem po zvířátku,'ale to zmizelo v hyperdimenzionálním prostoru.

Mobilizoval jsem všechny rezervy androidů k rozhodujícímu úderu.

6.

Čtyři obří plavidla se vznášela v'prázdnem prostoru nad Temným světem.

Motory dávno ztichly a Jetí tu a tam naskočily antigravitační projektory, aby udržely lodě na stanovené pozici.

Kdy z Atlan vystoupil ze šachty centrálního antigravitačního výtahu, Perry Rhodan unaveně otočil hlavu: „Vyspal ses dobře, příteli?"

Arkonidan zavrtěl hlavou a těžce sklesl do křesla. „Nemohl jsem usnout. Ještě nepřišla žádná zpráva?"

„Ne. Počkám hodinu, a pak dám rozkaz k útoku. Jenže to není žádné řešení. I když odhlédnu od toho, že vystavíme nebezpečí Guckyho a Hendersonovo komando, tak budeme muset opět ničit, a nevíme ani, co ničíme."

Atlan se posměšně usmál. „Začínáš projevovat sklon k pedantem. Tam dole je kontrolní stanice Mistrů ostrovů, kteří jsou odpovědní za zničení Andro-Bety, a ty se ptáš, co my zničí" ^ s Temným světem..."

„Nemusíš namáhat výhradně jen logický sektor svého mozku, Allane. I pocit dává důležité pokyny a můj pocit říká, že tam dole bychom obdrželi opravdu cenné informace."

„Pošlete mě tam, pane!" zaduněl hlas Icho Tolota.

„Nepřekonal byste protivzdušnou obranu. Ani vy nemůžete přežít explozi zasažené lodi, i když jste schopen měnit strukturu těla."

„Ale Gucky tam zůstal!*" Bylo až dojemné sledovat, jakou starost má halutský obr o myšoba.

Perry Rhodan přikývl a zvažněl. Pak sáhl po interkomu: „Pan Marshall, prosím ihned na můstek!"

Několik dalších minut uběhlo v tíživém mlčení. John Marshall

nepřicházel.

„Už by tu dávno měl být..."

V tom okamžiku telepat vyrazil z výtahové Šachty. Se zarudlým obličejem a s divoce rozčuchanými vlasy vpadl na můstek..

„Kontakt!" křičel. „Právě jsem byl v kontaktu s Guckym, pane! Všichni jsou zdraví, ale androidi posílili. Gucky žádá o pomoc."

Pěny Rhodan vyskočil. „Gucky nám musí oznámit pozici, a pak zaútočíme. Rychle, John! Zavolejte zpátky."

John Marshall se mezitím uklidnil. „Ne, pane, žádný útok.

Gucky požaduje jen, abyste mu poslal zajatého Gleamana.

Redhorse ho má ve spáče jetu dopravil do vzdálenosti sto tisíc kilometrů od Modulu a Gucky si pro něj skočí..."

„Od Modulu?" protáhl Atlan.

Marshall se usmál. „Tak se jmenuje tahle temná planeta. Z Guckyho telepatického sdělení jsem vyrozuměl, že se setkal s inteligentní bytostí, která se jmenuje Baar Lun. Tento Baar Lun Guckyho málem zabil, ale není to nepřítel."

„Tomu nerozumím," poznamenal Rhodan.

„Já taky ne, pane. Gucky neměl moc času, ale chce ještě podat hlášení prostřednictvím telekomu."

„Hlášení z radiocentrály, pane!" Hlas Icho Tolota zaduněl. Ještě o něco hlasitěji než obvykle.

Rhodan aktivoval interkom a zapojil i oba přídatné reproduktory, aby všichni slyšeli Guckyho hlášení.

Atlan, Marshall, Tolot a Rhodan sebe mlčky hleděli. Cítili, že mají společné myšlenky, přestože jen dva byli Pozemšťané.

Když Gucky domluvil, Rhodan první přerušil mlčení. „John, pojdte se mnou, musíme si promluvit s Loor Taném. Atlane, dejte rozkaz Donu Redhorsovi, že za deset minut startuje."

Myšob odeslal hlášení a skočil zpátky k Hendersonově skupině. Viděl hned, že jejich postavení je beznadějně.

Monstra neútočila už jen z jedné strany, ale podařil se jim průlom jiné jeskyně. Pozemšťané se drželi jen díky oběma přenosným dezintegrátorům.

Použit v tak malém prostoru impulzní zbraně by bylo sebevraždou.

Gucky se dokolébal k Hendersonovi. Poručík stál vedle jednoho z dezintegrátorů, který obsluhovali Burdick a Eysman. Tenký, sotva viditelný paprsek, který vycházel z ústí hlavně, se v místě dopadu zatřpytil a proměnil tělo androida v obláček nazelenalého plynu. Androidi se přesto drali do jeskyně jeden přes druhého. Jejich počet byl jistě obrovský a jednou musí obránce doslova zavalit,

„Musíme se stáhnout,“ konstatoval myšob.

„Jistě, maličký,“ připustil Henderson. „Ukaž mi dveře a já jimi rád odejdu.“

„Už jste někdy slyšel o teleportaci?“

„Hm, doufám, že se zase nedostaneme na Greenish7...“

„Správně! Něco jsi mi připomněl. Musím skočit pro ten krystal.“ A už se koncentroval na nízkou halu, která mu způsobila takové nesnáze hned v první fázi Operace Temný svět.

Hala byla prázdná, jen uprostřed ležel jediný iluzorní krystal. Gucky u[^] nemusel hádat, kde se tu vzal. Spojitost mezi Greenishem7 a Modulem už znal. A taky tušil, kdo ten krystal ztratil.

Rychle ho zasunul do kapsy své kombinézy a skočil zpátky k Hendersonovi. Ve stropě jeskyně se otevírala trhлина a i tou se drali androidi. Každou chvíli se vymrštila chapadlovitá ruka, která se snažila dosáhnout na některého z mužů.

Gucky viděl hned, že Henderson už má evakuaci zorganizovanou. U každého dezintegrátoru stál jen jeden muž a kapitán pokládal výbušnou nálož. Myšob popadl Hokkada a Eysmana, skočil s nimi do jeskyně a hned se vrátil. 'V okamžiku, kdy se materializoval, jej Henderson strhl stranou.

Strop praskal a jeden ledový blok se už zřítil.'

„Burdick a Tudd!" zavelel Henderson.

Oba muži chtěli vzít dezintegrátory, ale na jejich evakuaci nebyl čas. Gucky si představil, jaký obličej udělá major Bernard, až mu bude hlášena ztráta těchto zbraní.

Když se Gucky materializoval potřetí, Henderson sváděl nerovný boj s příšerami, které útočily už ze tří stran. Kdyby se opozdil o jedinou vteřinu...

Ve spěchu se Gucky o kousek spletl a tvrdě dosedl na kamennou podlahu jeskyně.

„Tohle je stejně divná jeskyně," poznamenal Bron Tudd.

„Úplně nepropustná, ale vzduch tu není."

Tento postřeh vzbudil Guckyho zvědavost. Pomalu obcházel stěny a najednou zavolal; „Tady jsou dveře. Třeba se dají otevřít."

Poručík přistoupil blíž a položil ruku na místo, které se mu zdálo o poznání světlejší, a když vůbec nepočítal s tím, že by mechanismus mohl fungovat,

dveře se prudce rozjely do stran. Muži z jeho komanda prokázali svou schopnost bleskové reakce tím, že prakticky ve stejném okamžiku se položili na zem a ústí hlavní jejich zbraní bylo namířené na dveře.

V prostoru za nimi byla naprostá tma.

Sven Henderson sáhl za opasek, odepnul osvětlovací granát a hodil jej do tmy.

Ve vedlejší místnosti se objevil plápolavý plamínek a z něj se postupně rozšířilo jasné světlo. Ostře a nemilosrdně odhalilo obsah obrovské hrobky, ve které ležely tisíce mrtvých těl.

Muži přistupovali blíž a zbraně drželi tak, jako by se styděli za to, že ozbrojeni vcházejí na místo posledního odpočinku.

Stísněné ticho přerušil Gucky. „Nezemřeli přirozenou smrtí."

„Podobají se Baar Lunovi," poznamenal Eysman.

„Mistři ostrovů vyvraždili všechny obyvatele planety Modul, až na jediného, kterého používají pro svoje plány. Je

nehorázné, že jej vydírají hrozbou něčeho, co už dávno udělali."

„Baar Lun by se to měl dovědět," řekl Ray Burdick. „Až to uvidí, bude Andro-Beta zachráněná."

Roboti pojali podezření. Nevím sice, jak mohou stroje registrovat čas, po který byly jejich pozitronní mozky odsouzeny k nečinnosti, ale třeba mají něco jako pozitronní podvědomí. V každém případě bylo z jejich jednání patrné, že ničemu nevěří a ke všem přístrojům postavili stráž. Jednotlivé oddíly pak odpochoďovaly do skladu a vrátily se s těžkými ručními zbraněmi a samohybnými rychlopalnými raketomety. Část robotů se odebrala na povrch k transmitteru, jiní zmizeli v nákladové výtahové šachtě. Podle všeho byli určeni k obraně kontrolní stanice.

Mě ignorovali nebo skoro ignorovali.

Na mém kontrolním stanovišti umístili raketomet a jeden z robotů se na mě díval bez výraznýma, načervenalé svítícíma očima. Druhý robot nastavil svou zbraň na minimum a vystřelil na řídicí pult přístroje k výrobě androidů.

Proč to udělal? Pokud mi nedůvěřovali, stačilo mě zavřít. Pak už bych nemohl zasahovat do výroby androidů já, ale roboti ano. Proč se zbavili této možnosti?

Jejich nelogické počínání jsem si nedovedl vysvětlit jinak, než že jednají podle bezpečnostního schématu.

A taky mě napadlo, že Mistři ostrovů se už dlouho neohlásili, a ve stejném okamžiku zazněl jejich signál.

Postavil jsem se na pojízdný pás, vedoucí do komunikační místnosti. Bylo mi podivně, když jsem měl dva strážné roboty, ale nevšímali si mě.

Když jsem vstoupil do ohromné haly, oslepené jsem přivřel oči. Z nesčetných obrazovek na mě shlížely rudé zářící, vznášející se koule. Shlížely není správný výraz, protože po-

chopitelně neměly oči, ale nějak jsem cítil, že mě vidí. Nikdy předtím mi Mistři neposlali svítící koule. Ale byli to vůbec Mistři ostrovů?

Okamžitě jsem zavrhl tuto nevyslovenou otázku. Páni Andromedy se nikdy sami neukázali na obrazovce a nebyl důvod, proč by to měli udělat nyní. Tak důležitý jsem nebyl ani já ani Modul.

„Baar Luně," pravil chladný, žádným citem nezabarvený hlas, „výstražný signál dvakrát promluvil a ohlásil události, které jsou neslučitelné s bezpečností Modulu. Co mi k tomu řekneš?" Odpověděl jsem jak nejlépe jsem Uměl, abych nepřitížil sám sobě. Pochopitelně jsem zamlčel zničení kontrolního přístroje, protože bych musel 'vysvětlovat, proč mi roboti nedůvěřují. „Výroba robotů a energetických sfér pokračuje podle plánu," ukončil jsem hlášení.

Chvilí se nedělo nic, ale pak opět zazněl ten hlas: „Plán neodpovídá realitě, Baar Luně. Výroba a nasazení sfér musí stoupnout pětkrát a to okamžitě. Námitky se nepřijímají. Splň svou povinnost, jinak je tvůj lid ztracen." Spojení bylo přerušeno se slabým cvaknutím. Obrazovky naráz zhasly.

Se svěřenými rameny jsem vyšel ven. Zvýšit produkci na pětinásobek to prostě nebylo možné. V nejlepším případě by to šlo třikrát a Mistři to přece museli vědět. Ale asi mě chtěli jen trýznit.

Ani nevím, jak jsem došel do kontrolní místnosti. Teprve když jsem uviděl ty dva tvory, vrátil jsem se do skutečnosti.

Jedna z bytostí bylo to kožešinové zvířátko, které si nechá říkat Gucky, a hledělo ha mě tmavýma očima.

Druhé stvoření bylo podobné mně, až na pár maličkostí. Jeho údy byly křehké a tělo Štíhlejší, hlavu mělo úplně holou, ústa větší a spodní ret silnější. Největší rozdíl byl v barvě pleti. Já mám kůži bílou, ona bytost světlemodrou

Byl jsem úplně vyvedený z míry.

Slova se ujal Gucky; „To je Loor Tán," zaznělo z translátoru.

„Právě on Je tím důkazem, který jsi vyžadoval, Baar Luně."

Zhluboka jsem se nadechl. Bylo mi Jasné, že mezi námi je nějaký příbuzenský vztah, i když rozdílné prostředí pozměnilo některé detaily. Ať to byl kdokoliv, měl by ovládal maaduun, řeč mého lidu.

„Vypni translátor prosím," požádal jsem a zvířátko mi okamžitě vyhovělo. Otočil jsem se a řekl v maaduunu:

„Zdravím tě, bratře! Už dlouho jsem neslyšel o svém lidu."

Loor Tán klesl k zemi a zvedl ke mně dlaně. „Klaním se ti.

Mocný!" zašeptal.

Naslouchal jsem jeho slovům: Byla srozumitelná, ale já jsem jejich význam pochopil až ze souvislosti. Jednotlivé jazykové prvky podlehly změnám stejně jako jeho zevnějšek.

Obrátil jsem se na Guckyho a ten ihned zapnul přístroj.

„Dostal ses do pasti," řekl jsem mu. „Podruhé už

hyperdimenzionálním prostorem neunikneš. Chtěl jsi mi podat důkaz a Loor Tán dosvědčuje pravý opak totiž že můj lid žije."

„Moc mě to mrzí," odpovědělo zvířátko tak tiše, že jsem mu sotva rozuměl, „opravdu nerad ti působím bolest, ale musím to udělat, abych ti vrátil svobodu, o kterou tě připravili Mistři ostrovů. Zeptej se Loor Tana na co chceš, ale připrav se na strašlivou pravdu."

Po těchto slovech jsem znejistěl, ale stejně jsem mu nevěřil.

Jedině špión Mistrů mohl přivést příslušníka mého lidu, který se mě bál. To měla být moje výhoda, až mu začnu klást otázky.

Poté, co osrstěné zvířátko vypnulo translátor, začal jsem s výslechem.

Velmi brzy vyšlo najevo, že Loor Tán mluví pravdu. Ale ta pravda byla

tak strašná, že jsem se dokázal opanovat jen s největším vypětím sil.

Když Loor Tán skončil, už jsem se neudržel. Nevěděl jsem, co

dělám. Silou, kterou dodává jen strašlivá nenávist, jsem začal strhávat přístrojové desky, trhat kabely a rozbíjet kontrolky. Asi jsem u toho řval jako zvíře, protože později jsem chraptěl. Zarazilo mě až úplné vyčerpání. Sklesl jsem do své židle a těžce dýchal. Když jsem se uklidnil, otočil jsem hlavu a přerývaně řekl:

„Jsem připravený... Připravený vyslechnout pravdu, Gucky. Ale... Loor Tán mi vyprávěl jen o... Jen o jedné vedlejší větvi mého lidu. O těch, kteří byli zavlečeni na Modul, neví... Neví nic. Jak bych se mohl postavit proti svému utlačovateli, když můj lid... Když jeho část ještě žije...?”

Gucky se na mě zadíval a zavrtěl hlavou. „Kdyby tomu tak bylo, my sami bychom tvůj lid ochránili. Ale bohužel pravda je jiná. Loor Tana nepočítám, ale příslušníci tvého národa, kteří byli zavlečeni na Modul, už dávno nežijí.”

„Nevěřím tomu!” bránil jsem se.

„Následuj mě, Baar Luně. Máš právo na důkaz.”

Horce jsem se zasmál. „I kdybych chtěl... Nemohu z kontrolní stanice. Roboti se řídí přesnými příkazy.”

Zvírátko se přikolébalo až ke mně a Gleaman šel za ním.

Gucky mě uchopil záruku a řekl:

„Budeme teleportovat. Projdeme pátou dimenzí.”

Souhlasil jsem, protože mi už bylo všechno jedno. I kdybych zemřel, co by se vlastně stalo?

„Takhle bys neměl přemýšlet,” řekl Gucky. „A nediv se, já umím číst myšlenky. Prakticky jsem para jako ty, jen trochu jiného druhu. Hlavu vzhůru, Baar Luně! Když už nemůžeš zachránit svůj lid, budeš se aspoň podílet na potrestání viníků!”

„Musím svůj národ pomstít!” řekl jsem. ; „Pomstít ne,” opravil mě Gucky;

„Zločinec musí být odsouzen.” ;

Pak mě uchopil za ruku, před očima se mi zatmělo, a když jsem zase viděl, stálo tu pět bytostí ve vakuových oblecích. Jejich podobnost se mnou mě překvapila, jen v obličejích byly jisté

rozdíly.

Pak někdo z nich rozsvítil neobyčejně jasné světlo ve vedlejší ohromné místnosti a odhalil hrůzný obraz zkázy. Už jsem neměl sílu k novému výbuchu zuřivosti, nebo jsem se možná dokázal lip ovládnout.

Věc byla jasná: Bestie z Andromedy neměly v úmyslu nechat přežít můj národ. Stačilo jim, že mě v jeho jméně mohou vydírat.

Tady před tou hrobkou jsem přísahal pomstu Mistrům ostrovů! Nikdo nepromluvil a nepřerušil tok mých neradostných myšlenek. Byl jsem to já, kdo se otočil a řekl:

„Od tohoto okamžiku jsem na vaší straně. Udělám všechno, co vám pomůže. Ne jenom proto, že máme společného nepřítele, ale protože jste mi blízcí svým myšlením i cítěním.“

Vrátili jsme se do kontrolní stanice, tím množným číslem myslím sebe, Guckyho a mladého důstojníka Finsche Eysmana.

Stejně to bylo divné, jak mě myšob vzal za ruku a teleportoval 5D prostorem. Pochopil jsem, jak moc jsem to kožešinové zvířátko podcenil. Mezi pozemskými důstojníky mělo výsadní postavení a jeho příkazy byly plněny bez odporu. Jen jsme se materializovali, Gucky a Finsch se s odjištěnými zbraněmi rozhlíželi po všech koutech a i já jsem dostal zbraň a byl rozhodnut ji použít.

Ale byli jsme tu sami. V mé kontrolní místnosti nebyl žádný robot, zato ve výrobní hale jich bylo plno.

Uprostřed haly se kousek nad podlahou vznášela výtahová plošina a vedle ní stáli dva po zuby ozbrojení roboti. Patrně měli zabránit sabotáži. Jenže pokud sabotážní akci provedu já, nemůžou nic dělat. Pro zachování kontinuity výroby mě musejí pustit do řídicího prostoru sfér, ale roboty plošina neunes.

„Neměl by ses vystavovat nebezpečí,“ řekl Gucky. Určitě zase četl v mých myšlenkách. A tykal mi, přestože jsem si všiml, že

Pozemšťané se oslovují formálním „vy“. Myšob měl i v tomto ohledu výjimečné postavení.

„Musím zabránit další produkci sfér. Roboti zaznamenají manipulaci s přístroji a pokud by mě neviděli jít k výtahu, mohli by na řídicí místnost zaútočit. Musím nahoru pěšky.“

„Co se stane, když se my teleportujeme?“ chtěl vědět Gucky.

„Je tam nějaký alarm?“

„Ne. Jestli chcete jít napřed, nic proti tomu nemám.“

Myšob s Eysmanem zmizeli a vzali i mou zbraň. Roboti by mě s ní nepustili. Takto jsem se bez problémů dostal do polokulové místnosti, posadil se do křesla a požádal své přátele, aby mě nerušili.

Poprvé, co zde pracuji, jsem dobrovolně předával světelný vzorec technickému hypnoefektu. Přebíhal jsem prsty po řídicím panelu a nastavoval spoje mezi energetickými sférami a piloty z řady androidů. Udílení rozkazů probíhalo za naprostého ticha. Přístroj zachytil můj myšlenkový vzorec, transponoval můj volní proces do impulzního kódu a ve formě znakové řeči vyzářil pomocí antén.

Miliony pilotů obdržely naléhavý rozkaz, aby se svými sférami přerušili akci proti Andro-Betě, stáhli se do prázdného prostoru a tam se sami zničili. Androidi nejsou schopni pojmout podezření, ani vzepřít se samozničení. Jejich umělá inteligence jim stačí pouze k vykonávání rozkazů.

Kontrolní impulsy mě přesvědčily, že rozkaz bude splněn. Byl jsem naprosto vyčerpaný, ale zároveň jsem cítil uspokojení z práce, která má smysl.

Ale můj úkol zdaleka nekončil.

Nesměl jsem produkci androidů ukončit, protože Mistři ostrovů by se o tom díky kontrolním mechanismům dověděli, ale mohl jsem nově vznikající monstra ovlivnit tak, aby nebyla schopna jednání. Co nyní opustí biobanku, bude se umělé bytosti podobat jen zevnějškem. Ve skutečnosti půjde o mrtvou hmotu.

Zvedl jsem se, zapotácel, a Eysman mě starostlivě podepřel.

„Hotovo!“ řekl jsem. „Jen monstra, která pobíhá po Modulu, už nemohu ovlivnit.“ Gucky mě ujistil, že s těmi si poradí Gorašin. I když jsem nevěděl, o kom mluví, věřil jsem jeho ujištění. Pozemšťané, jak si říkají bytosti, podobné Modulanům, umí mnohé. Jestli vůbec existuje nějaký národ, který je schopen postavit se Mistrům ostrovů, tak to jsou oni. Natáhl jsem si oblek, určený pro volný prostor, podal ruku myšobovi a řekl mu: „Pospěš si, roboti každou chvíli zjistí, co se tu děje, a rozpoutají peklo.“

Perry Rhodan vypnul mikrofon telekomu, sáhl po interkomu a na obrazovce se objevil široký obličej Epsalana Carta Ruda. Napjaté rysy dosvědčovaly, jak plukovník čekal na tento okamžik.

„Vaše rozkazy, pane...“

„Zaútočíme na pevnosti protivzdušné obrany. Při prvním přeletu vypustíme z hangárů těžké spáče jety, které zničí nepřátelské pozice soustředěnou palbou. Při druhém náletu bude pro? vedena zničující operace proti zbylým obranným pozicím a současně budou vypuštěny Pulci a lehké spáče jety, Proti známým klíčovým bodům poslat výsadková komanda. Plukovníku, věnujte pozornost následující připomínce: Bojujeme jen proti robotům a androidům. Jednejte nekompromisně a šetřete vlastní muže. Je známa pozice Hendersonova komanda?“

„Je nám známa, pane. Rozuměl jsem, pane.“

Rhodan mrknul na hodinky. „Operace Konečný bod začíná ve tři hodiny čtyřicet čtyři minuty palubního času.“

„Doufejme, že Modul je poslední pevností Mistrů ostrovů v AndroBetě,“ usmál se Atlan.

„V to doufáme všichni, příteli. Kde jsou ostatní? V Redhorsově spáče jetu?“

„Chybíme jen my dva, Pozemšťane.““

Cestou k hangáru potkávali spousty důstojníků i vojáků, kteří

spěchali na

svá místa. Perry odpovídal na jejich pozdravy a hleděl do vážných tváří. Všichni věděli, že neletí za zábavou.

Spáče jet 102 se právě podrobil rutinní prohlídce, předepsané po každém nasazení. Posádka stála deset metrů od otevřených dvířek a ze skupiny čněli jako věže Icho Tolot a Melbar

Kasom. Tolot vypadal jako tank na nohou, zatímco Kasom byl obr s dokonale úměrnou postavou. Rovnat se mu mohl snad jen Ivan Ivanovic Gorašin, jenže jeho síly nebyly fyzické povahy. Pomocí koncentrace duchovních proudů byl schopen rozpoutat fúzní proces, podobný explozi, v každé sloučenině na bázi uhlíku nebo kalcia. Z tohoto hlediska byl patrně nejnebezpečnější bytostí v univerzu, ale neexistovalo nic, co by ho dokázalo přimět ke zneužití této moci.

Technici a roboti opustili spáče jet a muži nastoupili. Perry Rhodan pustil nejdříve posádku, a teprve pak nastoupil v čele přepadového komanda. Usadili se v nákladním prostoru, kde byly i dva šifty.

Boj o Modul začal.

Roboti si museli všimnout, že biobanka dodává pouze bezcenné a neživé výtvary. Gucky mi řekl, že z kupolí pevností protivzdušné obrany vyjely hlavně děl a z nesčetných míst vylézali na povrch bojovní roboti.

Hledali nás nebo spíš mě.

V duchu jsem se ptal, zda už byli Mistři ostrovů informováni o mé sabotáži a co hodlají podniknout. Ovšem pokud plánují útok na Modul, přijdou pozdě.

Myšob se materializoval v našem úkrytu a hlásil, že právě obdržel zprávu o útoku pozemských lodí.

„Uvidíš,“ řekl Gucky a upřel na mě lesklé oči, „že za hodinu bude po všem. Čtyři superbojová plavidla zničí všechny pevnosti.“

Usmál jsem se, protože v té době jsem už věděl, že tato bytost

ráda přehání. „Jen jestli," zapochyboval jsem. „Zůstane podpovrchové výrobní zařízení, roboti a androidi."

Gucky se zasmál. „Roboty si vezmu na starost já. Už jsi někdy viděl létající roboty? Totiž takové, kteří nelétají vlastní silou?" Nechápal jsem. Má mě snad za blázna? Tohle přehánění bylo přece jen už trochu silné. Gucky na mou nevyslovenou otázku neodpověděl.

Když se země zachvěla, vyskočili jsme. Protože tu nebyl vzduch, nešířily se tu zvukové vlny, ale my jsme nemuseli poslouchat. Exploze jsme cítili.

Chvění bylo stále silnější, prostor, ve kterém jsme se skrývali, se kymácel sem a tam, ale Pozemšťané byli klidní. Moje úcta k jejich zbraním rostla. Měli přece jen čtyři lodě, ale celá planeta se otřásala. Ze stropu jeskyně padal prach, písek, i malé kamínky.

Chvění naráz ustalo. Teprve teď jsem si všiml, že se sám celý třesu. Poručík Henderson, který byl velitelem komanda, se těžce zvedal.

„Gucky, vezmeš nás nahoru?" zeptal se.

Myšob přikývl a natáhl ruce. Finsch Eysman a Bron Tudd po nich sáhli a v příštím okamžiku zmizeli.

Některým slovům Pozemšťanu jsem už rozuměl. Gucky se mnou mluvil prostřednictvím translátoru, ale nebylo těžké naučit se jazyku těchto bytostí. Z mé paměti nikdy nevymizelo nic, co jsem do ní jednou uložil.

Než jsem se vzpamatoval, přišlařada na mě a Hendersona.

Když jsem se dostal na povrch, musel jsem zavřít oči. Nebe bylo osvětleno gigantickými explozemi a ohně planuly do kruhu kolem nás. Z černé tmy vesmírného prostoru se vynořovaly příšery soptící další a další oheň a ničily roboty. Jednou se mi zdálo, že jsem zahlédl na nebi jakýsi kulový stín, ze kterého sjížděly blesky. To ale bylo jistě jen mámení smyslů.

Po chvíli jsem zjistil, že v okruhu mnoha tisíc stop kolem nás nehoří jediný oheň. Palba musela být velice dobře zacílená.

„Ještě minutu," řekl Henderson. Natáhl jsem krk. Z řeči Pozemšťanů jsem pochopil, že Velký administrátor chce přistát na Modulu. Pojem Velký administrátor mi byl cizí, ale podle toho, s jakou úctou o něm Pozemšťané mluvili, jsem pochopil, že se jedná o vysoce postavenou osobnost. Možná půjde o hlavu tohoto národa.

To, co poručík Henderson označil za minutu, uplynulo velice rychle. Zatímco se palba gigantických lodí soustředila na několik přesně ohraničených míst, na nebi zaplála světla, klesala níž a z temnot vystoupilo několik vesmírných plavidel. Vybuchly a požáry vytvořily přízračnou kulisu, v jejímž světle se třpytilo lesklé opláštění přistávajících lodí.

Pět z nich bylo plochých, uprostřed vypouklých kotoučů, jedna pak větší, kulovitého tvaru a všechny se bez jediného zvuku snášely dolů. V okamžiku, kdy se talíře dotkly ledu, se rozešly příčky, a na povrch planety vyjela vozidla, podobná tankům, s pásy a stabilizačními křídélky. Vozidla okamžitě vytvořila kruh a zajišťovala prostor. Za tanky vypochozovali muži ve skafandrech. Ve své přilbě jsem slyšel povely.

Z jedné skupiny se oddělili dva nenápadní muži a zamířili k nám. Zpočátku jsem jim nevěnoval pozornost, protože jsem očekával Velkého administrátora. Teprve když Henderson zavelel a muži z jeho komanda se postavili do pozoru, jsem zpozorněl.

Že by to byl jeden z těch nenápadných mužů?

Přicházeli pružným, a přesto jaksi volným krokem. Navzdory silným skafandrům jsem měl dojem, že si jsou něčím podobní, alespoň jejich pohyby spolu dokonale harmonovaly.

Poručík Henderson postoupil o krok před svoje komando, položil ruku prsty k helmě a ve sluchátkách opět zazněl jeho hlas.

Oba muži opětovali jeho pozdrav a společně s Hendersonem přistoupili ke mně.

Okamžitě jsem si vybavil pravidla zdvořilosti, o kterých mě

poučil Gucky. Přesto jsem nevěděl, kterého z těch dvou mužů mám oslovit. Gucky mi přišel na pomoc se svým translátorem. Postavil se za mě a zašeptal: „Ten vpravo je Perry Rhodan a vlevo admirál Atlan, Arkonidan a Rhodanův přítel. Oběma říkej pane!"

' Perry Rhodan mezitím došel až ke mně. Pokusil jsem se prohlédnout si jeho obličej, ale přes hledí přilby jsem nedokázal nic rozeznat. Jen oči výrazně vystupovaly z nezřetelných rysů tváře a okamžitě mě zasáhly 'svou neodolatelnou mocí. Z tohoto ' Pozemšťana vyzařovala síla i vznešenost.

Pozdravil jsem tak, jak jsem to viděl u Hendersona.

Muži opětovali můj pozdrav, a pak jsem poprvé uslyšel hlas Velkého administrátora. Nemluvil velitelským tónem jako Henderson. Jeho slova byla tichá, ale působila téměř hypnoticky.

„Zdravím tě, Baar Luně!"

„Buďte vítán na Modulu, pane!" odpověděl jsem.

Tichý smích mě přiměl pootočit hlavu k muži, který se jmenoval Atlan. Oči měl podobné jako Rhodan, jen jejich pohled byl daleko hlubší, téměř bezedný, jako bych stál před propastí.

Lord admirál se opět lehce pousmál. „Baar Lun Člověk!"

„Poslední z obyvatel planety Modul," hlásil Gucky. „Baar Lun není člověk, i když je humanoid."

„Ovšem," promluvil opět Velký administrátor, „není to člověk z planety Země ale cožpak nejsou všichni tvorové univerza spřízněni, ať už jejich kolébka stála kdekoli? A my se podobáme nejen stavbou těla, ale i stavem duše..."

Zahleděl se mi do očí a já měl najednou pocit, jako by mě ovanul dech ledové pustiny Modulu. Pak se jeho obličej uvolnil a změkl v úsměv. Napřáhl ke mě ruku a já jsem ji uchopil tak, jak mě to naučil Gucky.

„Děkuji vám, pane," odpověděl jsem. „Přijímám vaše slova,

přestože nepatřím ke stejné rase. Můj národ byl kdysi veliký a dobrý. Navždy zůstanu Modulánem, pane."

„Nikdo to nebude popírat, Baar Luně."

Atlan se stále usmíval tím lehkým, trochu záhadným

úsměvem: ^, Tato

scéna mi něco připomíná, příteli," pronesl k Rhodanovi. „Není sice tak dramatická jako naše první setkání, ale i zde zeje tisíciletá propast, která teprve musí být překonána." I admirál stiskl mou ruku. „Perry Rhodan a já jsme kdysi proti sobě bojovali," řekl s ironickým podtónem, „a on vyhrál, protože uměl lépe prohrávat." Po těchto slovech Atlan zvažněl. „Boj mezi bytostmi našeho druhu je vždycky nesmyslný, Baar Luně. Jsem rád, že jsme na to přišli tak brzy."

„Já rovněž," odpověděl jsem. „Ale ztrácíme drahocenný čas. Pod námi jsou ještě dvě armády, jedna složená z robotů, druhá z androidů. Androidi už musí být i na povrchu a prostřednictvím transponderu se každou chvíli dostaví posily." Jako na potvrzení mých slov začala střílet děla kulovité lodi a hned nato 'se přidaly palubní zbraně menších lodí i létajících obrněnců. Kolem místa, kde jsme stáli, se začal rýsovat světelný kruh nebývalého jasu, v jehož záři bylo vidět obrovskou masu androidů, , litera se vrhala proti planoucí stěně. , „To je poslední záloha, pane/" poznamenal jsem. „Dva milióny nestvůr. Energetické střely je nemohou zadržet nadlouho alespoň ne střely z těch pár zbraní, které jsou zde k dispozici." Zcela nečekaně se k nám přiblížil jakýsi obr se dvěma hlavami a hrozivě se zasmál dvěma ústy. „Žádný strach, bratříčku! My s tím budeme hned hotovi." Otočil se k Velkému administrátorovi. „Když dovolíte, pane, začnu hned. Potřebuju aby se muži stáhli a lodě aktivovaly ochranné štíty."

Perry Rhodan přikývl. Přepnu! cosi na své přilbě a jeho rty se začaly pohybovat. Podle všeho mluvil na jiné frekvenci. Všiml jsem si, že vojáci se stáhli blíž k nám, jen létající obrněnce zůstaly na místě a nepřerušily palbu. Pak se nad

vesmírnými plavidly začaly zvedat jiskřící klenby, které se spojily v obrovský zvon, zahrnující i naše stanoviště. Ohlédl jsem se na toho dvouhlavého, ale už tu nebyl. Jen o několik okamžiků později se objevily nesčetné třpytivé energetické bubliny, typické pro atomové exploze ve vakuu. Řady androidů zakolísaly.

„Ivan Gorašin čistí povrch planety," poznamenal Gucky. Otřásl jsem se. „Nemel byste používat takové výrazy, Gucky. I když to nejsou živé bytosti, není na jejich zničení nic hezkého, jde jen o nutné zlo."

Velký administrátor opět přepnul frekvenci. „Všechny výsadky dosáhly stanovených pozic a přesně za minutu začne útok na vlastní kontrolní stanici. Jste připraven nás vést, Baar Luně?" Mlčky jsem souhlasil. Přesto jsem v okamžiku, kdy mělo být zničeno nenáviděné zařízení, pocítil jisté výčitky. Přece jen šlo o zázrak techniky. i když, sloužil špatnému účelu.

Jakýsi technik připevnil na můj oděv přídatný agregát a nyní jsem byl vybaven jako Pozemšťané. Skočili jsme přes okraj rozsedliny a pomalu se snášeli dolů.

Síratý dým, táhnoucí se prostorami, nám ztěžoval výhled, takže jsme neviděli ani jeden druhého, jen záblesky výstřelů prozrazovaly existenci mužů v bojových kombinézách. Pod mým vedením jsme se probíjovávali výrobní halou. Roboti nehodlali ustoupit ani o krok a střelba v tomto úzkém prostoru rozpoutala úplné peklo.

Musel jsem se divit sám sobě. Chaoticky vyhlížející boj o každou píd' země byl pro mě něco úplně cizího a málem jsem se zhroutil jako uzlíček nervů. Ale s první střelou, kterou jsem vypálil, do mě vstoupil ledový chlad, který nejvíc polekal mě samotného. Pozemšťané se vrhali do boje s obrovskou vervou a mnohdy jsem jim sotva stačil.

Před námi byla komunikační místnost. U Jejích stěn se vršily trosky vybuchujících robotů, ale když už jsme se domnívali, že

jsme zlomili odpor a chtěli proniknout dovnitř, v ocelových stěnách se otevřely stovky střel. Při pohledu do tolika hlavní jsme ustoupili.

Neviděl jsem Žádnou možnost jak čelit takové převaze. Měli jsme co dělat, abychom si našli kryty a okamžik, kdy bude rozstřílen i ten poslední, se dal snadno předvídat.

Zpátky jsme nemohli. Museli bychom překonat velikou, zcela nekrytou plochu, a přes ní by se nikdo nedostal živý.

Dokonce i Icho Tolot, obr, který bojoval s roboty holýma rukama, se musel vyhýbat střelám. Věřeli jsme v pasti, ze které nebylo úniku.

Pokoušel jsem se zapojit svou schopnost transformace, ale dokázal jsem materializovat jen zlomek energetických střel. Jediným skokem jsem se dostal do úkrytu a teprve když už jsem ležel na zemi, jsem vedle sebe zahlédl Perryho Rhodana. O kousek dál byl Atlan a Gucky, který drže! jakýsi vejčitý předmět.

Velký administrátor mi krátce pokývl, ale pak se otočil k myšobovi. Prostřednictvím translátoru jsem slyšel, co mu řekl. „Obranné zařízení je bezpochyby í uvnitř, maličký. Udělej to přesně tak, jak ti říkám: Skoč dovnitř, polož bombu a okamžitě se vrať!“

Atlan vyzval všechny muže, aby se kryli. Myšob se teleportoval.

Viděl jsem, jak jeho postavička bledne a než moje oči zaregistrovaly jeho zmizení, byl zase zpátky. Kombinézu měl začerněnou, ale jinak byl úplně v pořádku, o čemž svědčil jeho výkřik na mou adresu:

„Kryj si hlavu, pitomče!“ Poslechl jsem bez odmlouvání. Už jsem věděl, že Gucky se těší jisté svobodě a své poznámky nemyslí nijak zle.

Sotva jsem se přitiskl k zemi, proběhl kovoplastovým obložením mocný otřes. Strašlivá síla mě nadzvedla, zavířila s mým tělem a vrhla je proti stěně.

Z mrákot mě probraly rozkazy, zaznívající ve sluchátkách mé přilby. Pomalu jsem se zvedl a nohy mě mechanicky nesly za Pozemšťany.

Nikdo už na nás nestřílel a našemu postupu bránily jen trosky a šlehající plameny.

V obří hale se zásobami se opět objevili roboti, ale tentokrát to byli bojovní roboti Pozemšťanů, kteří postupovali z opačné strany. Za nimi se kryli muži z přepadového komanda. Velký administrátor obdržel hlášení, že odpor je zlomen. ;

Před námi byl jeden velice nepříjemný úkol. Nemohli jsme tu zanechat plazmu, ovšem při jejím obrovském množství bylo stejně nemožné vzít ji sebou. Vycítil jsem, jak je velkému administrátorovi zatěžko, přijmout jediné správné rozhodnutí. Přistoupil jsem k němu. „Zničte to, pane. Uděláte záslužný čin. Plazma sice žije, ale není si své existence vědoma, asi stejně jako plísňová kultura. Jen díky speciálnímu zpracování přijme pseudovědomí, které ale pro ni neznamená nic jiného než trýzeň. Jestliže nyní zemře, nepůjde o nic jiného, než jako kdybyste zabil amébu, ze které by za jistých podmínek a v průběhu dlouhého vývojového procesu mohl vzniknout život. Mistři ostrovů nesmějí plazmu podruhé zneužít.”

Dlouze se na mě zadíval, a pak přikývl.

Když jsem opouštěl halu, věděl jsem, že lidé zvítězí nad pány Andromedy. Kultura, která ctí i neinteligentní život, je neporazitelná.

Modul se rychle propadal do ledových hlubin prostoru bez sluncí. Když na něm uhasí poslední požár, stal se opět temným světem.

Do poslední chvíle jsem se díval na obrazovku a oči mě pálily, když jsem viděl, jak se svět, na kterém jsem se narodil, noří do temnoty. Nikdy na něj nezapomenu, i když jsem na něm prožil strašlivé chvíle.

Letěli jsme k Andro-Betě. V této trpasličí mlhovině mají

Pozemšťané dvě základny.

Když jsme přešli do meziprostoru a Modul definitivně zmizel, vzhlédl jsem. Cítil jsem, jak se na mě dívají muži, sedící kolem stolu s mapami. Už jsem se naučil jejich jména: Perry Rho lan, Allan, Gucky, Melbar Kasom, on Marshall a Icho Tolot. Opřel jsem se do křesla. Věděl jsem, co se ode mě očekává, ale byl jsem příliš vyčerpaný. Dnes budu muset mezit svoje vyprávění na několik faktu.

„Vaši astronomové mi vysvětlili, že moje stáří je v přepočtu šest set pozemských let. Víím, že i pro Modulana .o je neobvykle dlouhý věk. Ale vaši biologové a lékaři jistě přijdou na to, v čem to vězí. V každém případě ovšem nevděčím za svůj dlouhý život, duševní a tělesnou svěžest, žádnému buněčnému aktivátoru...”

Atlan se zasmál. „Ani Gucky jej nemá, Baar Luně. Přesto mu je nejméně pět set pozemských let a považuje se za mladého.”

•
Překvapeně jsem pohlédl na myšoba. Zamrkal na mě a odhalil svůj jediný hlodavý zub.

Odkašlal jsem si. „Chtěl jsem tím jen říct, že my Modulané ne|patříme k nesmrtelným.

Původně se náš národ jmenoval jinak. To bylo ještě v dobách, kdy žil na jedné planetě. Tuto planetu jsme nazývali Svět prvního vyhnanství. To mělo znamenat, že naše rasa se nevydělá na onom místě, ale byla tam zabečena Mistry ostrovů, pravděpodobně z Andromedy. Ale o tom báje ^a pověsti mlčí. Svět prvního vyhnanství musel být krásný Vypráví se o ohromných skleněných městech, o vysoce rozvinuté kultuře. Lety do vesmíru ani jadernou energii jsme neznali. Základem naší civilizace byla schopnost transformace energie v hmotu... Poručík Eysman vám už vyprávěl o svém snu?”

„Ano, namluvil celý audiopásek. Tyhle iluzorní krystaly... K čemu sloužily, Baar Luně?”

„Podle bájí a pověstí si každý Modulán musel v pravidelných

časových intervalech očistit ducha. My jsme... Byli jsme vysloveně hypersenzibilní bytosti, a tudíž velmi ohrožené nervovými nemocemi. Iluzorní sny kompenzovaly agresivitu a představovaly prostředek s psychohygienickým účinkem. Mistři ostrovů bohužel považovali tyto krystaly za ohrožení své moci. Zdá se to směšné, ale znamená to, že Mistři ostrovů mají až psychopaticky přehnané bezpečnostní opatření. Páni Andromedy trpí stihomamem.

Odvlekli nás z planety, které vy říkáte Greenish7 a postarali se o to, aby tam nemohli žít tvorové, dýchající kyslík. Pak by! můj lid rozdělen. Jedna část a s ní i moji předkové žila po několik generací na Světě písní. Loor Tán je jedním z potomků degenerovaného národa. Vy této planetě říkáte Gleam.

Co se na té planetě stalo, se dodnes neví. Jednoho dne se objevila obrovská flotila a zničila značnou část mého • lidu.

Někteří tam ale zůstali a zbytek

byl zavlčen na Modul. Já jsem se na Modulu narodil. Nezabili nás hned. Protože moje schopnosti transformace energie byly zvlášť silné, už v dětství mě vzali rodičům.

Byl jsem dopraven do kontrolní stanice a pod hrozbou, že můj lid bude zničen, jsem pracoval pro Mistry ostrovů."

Položil jsem si dlaně na obličej, jako bych se chtěl bránit proti strašlivým vidinám.

Těžká ruka dolehla na mé rameno.

„To všechno je pryč, Baar Lune. Odpovězte mi ještě na jednu otázku, a pak si odpočinete. Co víte o obraně Andro-Bety?"

„Téměř všechno," odpověděl jsem a z obličejů všech přítomných jsem pochopil, že mi nevěří. „Spojoval jsem prakticky všechny hovory Mistrů," :dodal jsem na vysvětlenou, „a skoro všechny zprávy a příkazy šly přes zesilovač na Modulu. Dokonce vím něco i o organizaci vnitřní obrany Andro-Bety.

„Zatím zůstaneme u Andro-Bety,"

řekl Rhodan a vzrušením trochu chraptěl.

Vypočítal jsem všechno, co o tom vím. Ale ať jsem mluvil o čemkoliv, bylo to už Pozemšťany překonané, odpojené nebo zničené. Moje úcta k těmto bytostem ještě stoupla.

„A jak je to se slunečním transmitterem?“ zeptal jsem se a napjatě čekal na odpověď. S tím se jistě nedokázali vypořádat. Velký administrátor se usmál. „Ten zničili Mistři ostrovů tím, že jedno ze sluncí nechali vybuchnout jako novu.“

Poprvé jsem nebyl schopen slova, ale pak jsem se začal smát. Už jsem se nedokázal opanovat.

Teprve po několika minutách jsem se uklidnil natolik, abych dokázal odpovědět na tázavé pohledy přítomných:

„Zvítězili jste,“ vysvětlil jsem jim. „Tím, že sami vědomě zničili Betatransmitter, si Mistři ostrovů odřízli cestu do trpasličí mlhoviny. Od této chvíle jste pány Andro-Bety vy. Sféry a já jsme byli posledními obrannými prostředky...”